

Domonkos János

ADVENTHÍRŰK

MAGYARORSZÁGI + H. N. + ADVENTHÍRŰK + GYŰLEKEZETI + KÖZLÖNYE

XV. ÉVF. 1. SZ. 1938.

JANUÁR—MÁRCIUS

Kezem! Növeld a mi hitünket!

Egy év van ismét hátunk megett — egy esztendő pergett le ismét az idők orsóján, olyan naphetek hónapok tüntek el nyomtalanul, amelyek soha többé vissza nem jönnek. Vajjon mennyi elvesztett alkalom repült úgy el, hogy soha többé vissza ne jöjjön. Mennyi olyan vereség, amely méltón szomorúvá tett, ért az elmúlt évek olyamán bennünket? Illik a jó sáfárnak, aki nemcsak is akar találatni, leülni és számot adni az Isten lelkiismeretének bíróján elölről mindenről.

Úgy érzem, hogy amikor e sorokat olvassátok, szíveteket ugyanolyan érzések járják át, mint az enyémet most is, mikor írok. Sohasem volt nagyobb szükségünk arra, hogy a jó Isten ajándékul az odaszentelődés lelkét kérjük, mint most — mint ez új esztendőben. Nehéz-közeljések kavarognak felettünk. Vészterhes idők közelednek nem várt gyorsasággal felénk. Nem volt még ünnepélyesebb korszak a történelemben, mint ez, amelyben most élünk. Az Úr ajándéka közel van. Komolyan hangzik az Úr ajándéka felénk, amikor az eljövendő ítéletről így szól: „Azért hát ekképen cselekszem veled Izrael! Minthogy pedig ekképen cselekszem veled, készülj Istened elé óh Izrael!” (Ámos 4, 12.) Nem elég az, hogy adventistákká lettünk 10—20 évvel ezelőtt. Nem elég, hogy elfogadtuk az igazságot, és embertársaink elölről vallomást is teszünk. Az igazság kell, hogy megszentelteké tegyen bennünket, megváltoztassa életünket, meggyógyítsa bűnös jellemünket. Ezért imádkozott az Úr János ev. 17 r. 17 versében mondván: „Küldd meg őket a Te igazságoddal, a Te Igéd

igazság.” Mit érünk a legszebb igazsággal, ha az igazság nem szabadít meg, ha az igazság nem szentel meg bennünket. Nem azok fogják bemenni az Isten országába, akik bírták az igazság külső formáját, hanem azok, kiknek az Úr Jézus tanítása egész életüket megváltoztatta, átalakította, megszentelte, akik: elkészültek. Ennek a teljes odaszentelődésnek legfőbb akadálya nem a külső körülményekben, a nehéz gazdasági helyzetben, hanem a saját még mindig bűnhöz ragaszkodó szívünkben van.

Nagy megpróbáltatások várnak e világra, de magára az adventi népre is. Hísz az ítélet népe vagyunk — s már láthatók is előcseppjei annak a rettentő Istenítéletnek, amely nemsokára orkánként fog rázúdulni e világra. Hogy állasz meg a viharban? Kiben van a reménységed? Álljon el mindenki a hamisságtól aki az Úr Jézus nevét vallja! Olyan idöket élünk, amikor nagy hitre van szükségünk, mert enélkül sem a próbában meg nem állhatunk, sem az Úrnak nem tetszhetünk. Így mondja ezt az Úr beszéde: „Hit nélkül pedig lehetetlen az Istennek tetszeni...” (Zsid. 11. 6.) Van-e már hited? Vettél-e már ebből a tűzben megpróbált aranyból, amely értékesebb a mulandó világ minden veszendő kincsénél? Oh, ha úgy látod te is K. Testvérem, mint én is, hogy még a mustármagnál is kisebb hittel rendelkezünk és ha te is úgy vagy meggyőződve, hogy fel kell jutnod a hitnek legnagyobb magaslatára a Jel. 14 r. 12 verse szerint a Jézus hitének nagyságára, akkor mi is csak úgy kiálthatunk fel ez új év kezdetén, mint egykor a hitük

gyengeségét és kicsinységét felismerő tanítványok kiáltottak fel: Uram! Növeljed a mi hitünket!" (Luk. 17 r. 5.)

Mit értünk hit alatt?

Talán valaki így gondolkozhatna közülünk: „Megkeresztelkedtem, tagja lettem egy olyan közösségnek, amely a Biblia legragyogóbb világosságával rendelkezik, mi szükségem nekem arra, hogy ilyen nehéznek látszó bibliaversen törjem az eszemet!” De nem okos dolog kitérni e kérdés elől és mérhetetlen a kár mely ennek nyomán éri az Úrnak gyermekeit. Megkísérlem, hogy valahogy világossá tegyem azt, mi is hát a hit? A hit a valósága annak amit remélsz. Más szóval, ha valakinek valóban hite van, annak megvan az, amit remélt. Nem azt mondom, hogy lesz, hanem már van, mert minden kételkedés nélkül várja annak beteljesedését, amit hisz. Mert a hit nem más, mint az Úr ígéreteinek beteljesedésébe vetett feltétlen bizalom. E bizalom a hívőt megerősíti abban, hogy amit kér, meg is kapja. Amikor az Úr Márk ev. 11 r. 22 versében azt mondja: „Legyen hitetek az Istenben...” akkor tulajdonképpen nem akar mást mondani mint azt, hogy az Isten Igéjében és azokban az áldott ígéretekben úgy higgyél, hogy mindazt meg is kapod, amit Ő megígért. Ha fizikailag szenvedsz, mert beteg vagy — és gyógyulni szeretnél, de emberek rajtad nem tudtak segíteni, akkor menekülj az Úrnak Igéjéhez. Találsz ott igen sok ígéretet; olyat, amely bátorít. Így szól az Úr: „Én az Úr vagyok a Te gyógyítód.” Ha most elhiszed, hogy Ő a Te orvosod, akkor eredj el lélekben Ő hozzá és mondd meg az Úrnak és valld be előtte, hogy szenvedésedet, betegségedet épp úgy a bűnös élet következményeképpen szerzed, mint akár a gutaütött, akihez így szólt az Úr: „Kelj fel fiam, mert megbocsájtattak a Te bűneid.” (Máté 9, 2.) Vagy mint a bethesdai tó partján szabadulását váró 38 évig szenvedőnek is mondotta az Úr: „Meglásd, hogy többé ne vetekezéssel, hogy rosszabbul ne legyen dolgod.” (János 5, 14.)

Ha elhiszed azt, hogy az Úr a hitből való imádságra valóban meggyógyít téged, úgy megszabadultál. De hogy ilyen irányú imáid meghallgatásra találjanak, meg kell vizsgálnod életedet — minden bűnt be kell vallanod az Úr előtt komoly imában és mindent gyermeki hittel oly komolyan kell tenned, ahogy az Úr ezt Jakab levele 5 fejj. 13-15 versében mondja. A gyógygyerő

ma is ott van az Úr Jézus Krisztusban, úgy azelőtt volt, amikor a földön járt. Ezt a győzelmet csak a hit ujjain át vihetjük át a bűnös testbe. A gyógyulás pedig nem a saját szolgálatunk bizonyosságára fog történni, hanem az Úr bizonyosságára, hogy az Úr ma is kész azt tenni amit 2000 évvel ezelőtt, ha hiszel. Ha hiheted, szólott az Úr, — minden lehetséges a hívőnek. Márk 9, 23.

De a hit nemcsak a betegségből való gyógyuláshoz szükséges, hanem legyőzi azokat a akadályokat, amelyek hívő céljaink elérését meggátolnak. Munkaalkalmakat akarsz, — meg kell egy megfelelő állást elnyerni vagy házas problémáidat megoldani, vagy gyermekeid jövősségén aggódol, mindezekhez Isten hatalmas segítségére kell. Nem oldhatod meg az Úr nélkül ezeket a problémákat. Ehhez pedig, hogy segítség el járulj, — mindenkinek felelt hitre van szükség, mert értsed meg végre K Testvérem, hogy hit nélkül lehetetlen az Istennek tetszeni. Ha szép ruhákban, ondolált fejekben, manikűrök, körmegekben gyönyörködik az Úr, hanem abban ha bízol benne és hiszel az ígéreteinek. Ha kevés a hited, és azt szeretnéd, hogy Isten jobban tessen, akkor a hitben növekedned kell. Nem lehet fontosabb imád ez új esztendő, mint ami az apostolok kérése is volt: „Úr, Növeljed az én hitemet!” Erre az erős feleletre kell szert tenned, amely által minden vágyad és kérésed teljesül, amely által megcsöiítheted az Urat és bizonyoságtévő gyermek lehetsz. Gyönyörűen fejezi ki a költő felfogását a hitről amikor így szól: „Mert a hit erő — aki hisz... győzött... mert az minden kár és kárhozat fölött, az egek Urával szövetség kötött.”

Az Úr segíteni akar rajtunk. Várja azt, hogy nagy dolgokat kérjünk hittel tőle. Az Urat a hitetlen szív kárhozza abban, hogy ha csodák is történjenek. Názáretben a hitetlen miatt nem tudott csodát tenni — Betsaidában vakot azért gyógyította meg a város határvonáig, mert azoknak hitetlensége igen nagy volt. Vajjon mennyit fog tudni tenni közöttünk?

Mennyi a te hited K Testvérem? Az Úr Igéjében 30.000 ígéret van. Ebből a 30.000 ígéretről annyi a tied, amennyit elhiszel belőlük. Vajjon mennyit hiszel el igazán az Isten Igéteiből? Márk ev. 11 r. 24 versében és János 14 r. 13-14 versében egy gyönyörű ígéret van, amely így hangzik: „Amit könyörgéstegekben kértetek, higgyétek hogy mindazt megnyeritek és meg

„néktek“ . . Ha hiszitek mondja az Úr, megkapjátok, ha nem hiszitek, úgy hiába mozog az ajkatok és hiába hangzik a szó ajkatokról, mert nem hiszitek, amit kértek, így nem is kapjátok meg. Milyen szegények is vagyunk mi adventi időkben, akkor amikor hatalmas és gazdag mennyei angyalok és a mi Urunk ilyen áldott ígéreteket ad. Milyen hitetlen is a mi szívünk . . Nem tudok elhinni, hogy Isten könyörüljön meg rajtunk és gyógyítsa meg szívünket a hitelenségnek átkos betegségétől! Üdvösséged, örökéleted, földi boldogulásod, mind hited erejétől és nagyságától függ. Nem volt más hite sem Illésnek, sem Elíasnak, sem ker. Jánosnak, sem az apostoloknak, mint az én és a te hited. Mert hiszen minden kétféle vagy többféle hit. Efézus 4, 5. Csak egy Isten van, vagy erősebb hitről lehet szó, aszerint, mint ezt gyakoroltad. Senki sem lett még messiasz, aki ne lett volna először tanítvány. A hit megújításában is megáll ez. A hitnek is van fejlődési menete és ezért ebben gyakorolni kell ma-

gunkat amíg nem késő. White testvérnő azt mondja: „Nemsokára rendkívüli próbák közé jut az Úr népe s azok akik elfelejtettek alkalmas időben hitet gyakorolni és abban növekedni, azoknak rettentő körülmények között kell majd azt megtanulni.“ Ne legyen fontosabb dolog most szemeink előtt, mint az, hogy miképpen növekedjünk a hitben. Kerüljön bármibe is, de törekedjünk arra, hogy végre megtanuljuk azt, hogy milyen áldott dolog mikor valaki igazán és feltétlenül Istenre bízta magát.

Nagyobb akadályokat, nagyobb nehézségeket le nem győzhetünk a régi parányi hitünkkel. Nagy próbában megállani és diadalmaskodni csak megnövekedett hittel lehet. Lássuk be mindnyájan a hitben való növekedésnek szükségességét és legyen egész évben imáinknak legkomolyabb kérése ez: „Uram! Növeljed a mi szánalmas, erőtlenséget, kicsiny kis hitünket. Ez Ujesztendőben adja meg az Úr mindnyájunknak a beteljesedést is kérésünkhöz. Úgy legyen! Amen.

Michnay László.

Hogyan vannak az öregek?

Ki ne volna kíváncsi arra, hogy mi történik a társaságban, a mi kedves öreg testvéreink között? Mivel a távolság miatt nem tudnak személyesen oda utazni, így röviden leírjuk a tapasztalatokat, hogy aki ezt olvassa, el tudja képzelni a társasági helyzetet.

A község lakosai már jórészt ismerik az öregek Otthonát. Ezen ismerkedés eszközlője: a társasági élet. Mikor Debreczeni testvérek a hatalmas kosarakkal megjelennek hetenként többször a társaságon, hogy a legnagyobb tápiószelei csapattal friss ételszükségleteit összevásárolják, mindenki tudja, hogy az Otthon számára történik a társasági alkudozás. Nyugodtan mondhatjuk, hogy a társasági élet és tisztelet egész bensőséges népszerűséggel illeti az Öregek Otthonát. A nagyszámú állomásfőnöke az Úr által indítva sok hasznos és hasznos dologban nyújt segítséget. A társaság közül már többen érdeklődtek a mi társaságunk áldozatkészsége felől. Testvéreink többször tettek bizonyosságot az Úr gondviseléséről. Ki megígérte, hogy követőinek kenyere és társasági élet nem fog.

A bentlakók élete egyszerű, nyugodt és megteremtett. Öreg testvéreink nagyon jól érzik magukat. Hálások Istennek, hogy gondot visel az Úr. Naponkénti közös istentiszteletek, a szom-

bati gyülekezés, a Biblia tanulmányozása, jó könyveink és folyóirataink olvasása teszi bensőséggé az együttélést. Az egyik uradalom arról is gondoskodott, hogy alkalmas téli munkában edzzék magukat öreg testvéreink, mert fosztásra 21 kg tollat adott át az Otthonnak. Azóta a hosszú, csukott, fűtött folyosón szorgalmasan munkálkodnak az öreg kezek. Közben szeretettel emlégetik volt gyülekezetiüket, testvéreiket, vezetőiket. Azon kérdésre, hogy akarnak-e üzenni a testvéreknek, mind kész volt az üzenetre. Így következnek egymás után:

— Miskolc „A” címére:

Hálás vagyok az Úrnak, amiért ide vezérelt a Szeretet-Otthonba. Testben és lélekben jól érzem magamat. Üdvözöllek mindnyájatokat.

Özv. Derecskeiné.

— Miskolc „B” címére:

Magasztalom az Urat az Ő jóságáért, hogy gondot visel az ő gyermekeiről. Szeretettel üdvözlök mindenkit.

Halász Amália.

Miskolc „A” címére:

Nagyon jól érzem magamat. Minden tekintetben jól vagyok. Minden testvért köszöntök.

Menyhért Amália. Zsolt. 133.

— Miskolc „A” címére:

Aldom az Úrnak vezetését, de áldja meg

az Úr az adakozó szíveket is. Üdvözöllek titeket testvértetek *Antali Imréné. Zsolt. 23.*

— Budapest „Kápolna” címére:

Isten nagy szeretetét imádom és köszönöm a gyülekezet hozzánk való jószívűségét. Szeretettel vagyok köztetek imáiban *Arany Júlia.*

— Budapest „A” címére:

Aldom az Urat szüntelen, hogy nem hagyja el az Ő gyermekeit. Szeretettel vagyok testvértetek *Spielman Etel.*

— Budapest „C” címére:

Naponta hálálom a teremtő Istennek, hogy engem ide vezérelt, ahol oly jó lenni. Testvértetek a Krisztus várásában *Szabó Mihályné.*

— Kispest címére:

Most látjuk az Ő atyai gondviselését és gyermekeihez való csodálatos szeretetét. Legyetek állhatatosak az Úrban! Szeretettel üdvözöl mindenkit *Domozi Jánosné.*

— Pécs címére:

Aldott az Úr minden időben, mert hordoz minket atyai kezével. Itt boldognak érzem magamat. Üdvözöl benneteket *Szőke Istvánné.*

— Telekipusztá—Balatonöszöd címre:

Az Úr Jézus az én őriző pásztorom. Aldja lelkem Őt szüntelenül. Benső szeretettel köszöntöm a gyülekezetet. *Valasek Lajosné.*

— Pestszenterzsébet címére:

2. Thess. 2, 13—17. Szívem örömmel ujjonja néktek, hogy Jézus szeretete itt is velem van. Az Úr áldása legyen veletek!

Németné R. Etel.

— Budapest „B” címére:

Kérésemet meghallgatta az Úr és örömemet itt megtaláltam. Mindenkor hálás vagyok Istennek. Szeretettel testvértetek *Nemeskei Józsefné.*

— Budapest „C” címére:

Köszönöm a Mindenhatónak, hogy kirendelte nekem is a nyugodt, békés életet. Imádságaimban reátok gondolok *Pogács Anna.*

— Kúnmadaras címére:

Kedves és nyugalmas helyre vezérelt minket az Úr, ezért hálás szívvel dicsérjük nagy nevét. Zsolt. 68, 20. Szeretettel gondol reátok és imádkozik veletek *Toth E. és Koperd M.*

— Miskolc „A” címére:

Nem tudok én írni, mert sok a dolgom, de azért szeretetben mindig veletek vagyok *Györkeiné.*

Az Otthon gondnoka és ápolónője a következőket üzeni:

— Miskolc, Ujgyőr, Diósgyőr gyülekezetei címére:

Kedves Testvérek! Szolgálatomban tel örömet lelem és hálásak vagyunk az Úrnak, hogy gondozhatjuk előregedett testvéreink Szeretettel üdvözöl mindnyájatokat

Debreczeni Sándor és neje

— Budapest „A” címére:

Isten különös kegyelmének tekintem, hogy ápolónői tevékenységgel és egészséggondozással foglalatokodhatom gyenge és öreg testvéreim között. Midőn így nekik szolgállok, tudom, hogy az Úrnak teszem és az én jutalmamat Tőle várom, amikor el fog jönni. Az egész gyülekezet szívből köszöntöm. *Anelli Arisztidné*

Ezek a szívből jövő szép szavak hangosan hirdetik, hogy mily áldásos intézményt létesítetek vezetőink testvérek megértő segítségével. Jó mag jó földbe esett és már is termi gyümölcsét Isten dicsőségére, öreg testvéreink boldogságára és a világ lelkiismeretének megjobbítására. *Veszélowszky Gyula*

Bearatás után.

Mint Péter és Pál napja után, mikor már érett búzatáblákat learatták és kérékbe kelték, összerakták és a gazdacsalád apraja-nagyja fáradva, de abban a boldog tudatban, hogy föld termését learatta, s munkája nagyobb részét végezte, nyugvóra tér, ugyanúgy tesszük mi egy rövid időre, hogy egy kissé megpihenjünk, megnézzük, hogy mi lett az aratás eredménye.

E munkáról november végéig a következőket jelenthetjük:

Közép: 4063.72

Kelet: 2828.06

Nyugat: 1695.59

Unió: 8587.37

Meg kell említenünk, hogy egy meglehetősen nagy összeggel gyülekezeteink még nem számtaláltak el, amit remélünk, hogy 1937. év dec. 31. rendezni fognak.

Hálásak vagyunk az Úrnak! Az aratásról-évre jön. A munka nő és az Úrnak több tőre van szüksége. Egyesek hiányoztak, mások csak nézték, hogyan dolgoztak mások, pedig munkásra van az Úrnak szüksége!

Ezek a számok az eredmény egy részét mutatják. De majd az Úr országában láthatjuk gyümölcstermést is, azokat a lelkeket, akiket az Úrhoz vezettek a folyóiratok és irodalmunk által továbbított isteni üzenetek.

Az ifjúság jó munkát végez. Ifjú testvéreink

szére most van készülöben egy gazdag ifjúsági
gítő, mindenféle hasznos anyaggal. Az ifjúság
egész országban ünnepélyeket tartott, s most
tart; önképző órákon gyakorolják magukat a
munkára.

Szombatiskolánk igazán mély tanulmányok
helye. Elmélyülést szerez a jelenvaló igaz-
ságokban. Hassunk oda, hogy minden gyüleke-
zeti tag, igazi szombatiskolai tag is legyen.

Ahogy Uniónkban az Úr műve előbbrehaladt
mentellek vezetésével, ugyanúgy van ez minden-
hol a világ minden részén. Most olvasom a hírt,

hogy Művünk legnagyobb összejövetele ez év
júliusában volt Afrikában. 18.000-en voltak jelen
egy konferencián! S ugyanekkor 4 km-nyire
ezen összejövetel helyétől külön 4000-en hallgat-
ták az Igét. Egyszerre 8 prédikátor keresztelt.
Az Úr végzi kedves Testvérek, ezt a munkát,
amely nem a miénk, hanem az Övé. Új kapuk
nyílnak meg, s valóra válik szemünk előtt az Úr
szava az Evangélium győzelmi útjáról: "... és
kijöve győzve, hogy győzzön!" Jel. 6, 2. Legyünk
az Úrnak hűséges munkatársai az osztálymunka
előbbrevitelében. *Jenik Gy.*

GYŰLEKEZETI ÉLET

ARATÁSÉRT HARMÓNIMUMOT VETTEK.
Békési gyülekezet elhatározta, hogy új harmó-
numot szerez. Erre pedig 700, szóval Hétszáz
pengő kellett. Tanácskoztak. Ebből mégse lett
sz. Hálás testvérnek eszébe jutott, hogy ők
nyáron, pünkösdkor 2 nap és két éjjel dol-
goztak, amikor a Sebeskörösön maguk vontat-
ták a gályát. Az élvezetes evezésben kisebesedett
a kezük. Dacára, hogy sokat kínlódtak, mégse
szokott senki, mert tetszett a kirándulás.
Ezen tapasztalaton elindulva úgy gondolták,
hogy szerveznek egy „aratási kirándulást”. Ha-
ny Lajos tv., mint első kaszás, felcsapott ban-
nyazdának és elvállalt együtt a gyülekezettel
Varga Mihály földbirtokán 30 hold búzát ara-
tani és 5 hold kukorica letörését. Az aratást
két nap és 2 éjjel elvégezték.
Köszönetes és jó munkával annyira meg volt
elégedve a kedves Varga család, hogy még külön
ajándékosan 40 kg. búzát adott ajándékba a gyüleke-
zetnek. Így szereztek a testvérek több, mint 700
pengőt harmóniumra. Midőn Michnay és Mu-
rányi testvérünk megdicsérte a gyülekezet szor-
mát, a vidám aratók könnyek között dicsérték
„aratás Urát”, amiért hálaadással hordhatták
a munkát. A többi munka jövedelmét a Tabea
gyülekezetre fordította.

KERESZTÉSÉG. Örömnappunk volt október
18-án, mert ekkor 18 lélek kötött szövetséget az
Úrral alámerítkezésben. Megható éneklés és az
Úr szavának magasztos értelmezése után Berg-
hauer Imre felszentelt prédikátor testvérünk
elmondta a szent cselekményt. Áldja meg az Úr
minden új testvéreinket, hogy együtt várjuk
az Úr visszajövetelét.

KÁPOLNA FARMOSON. Amint már írtuk:
a sok zaklatás megérlelte a farmosi testvérek
szívében azon tervet, hogy a gyülekezet részére
külön saját kápolnát építsenek. Egyik kedves
testvérnő nagyobb áldozatát, a gyülekezeti tagok
hozzájárulását és szorgalmát az Úr megáldotta
és elkészült a kápolna. Szeptember 3-ik szombat-
ján volt a felavatási ünnepség. A hálaadó és
odaszentelő beszédet Michnay László unióvezető
testvérünk mondotta. Kérte Istent, hogy áldja
meg művünket Farmoson, a környéken és nyu-
godjon meg áldása azon buzgó testvérnőn és
minden testvéren, akik fáradoztak a kápolna
ügyében, de el nem fáradtak.

**KERÜLETI KONFERENCIA SZÉKESFE-
HÉRVÁRON.** Kerületi összejövetelünket szeptem-
ber 17—18-án tartottuk.

Mint kedves vendégeket üdvözölhattük kö-
zöttünk Michnay atyafit, Uniónk elöljáróját és
feleségét; testvéreink különösen örültek annak,
hogy személyesen megismerhették a testvérnőt.
Rajtuk kívül a k. Murányi atyafi, a Keleti terület
elöljárója és Berghauer atyafi, a Középterület
helyettes elöljárója idöztek közöttünk. Testvé-
reink időt és fáradságot nem kímélve örvendező
szívvel jöttek el a távolabbi gyülekezetekből is,
hogy kivegyék részüket az áldást hozó konferen-
ciából. Szombatiskolai tagszámunk ez alkalom-
mal 120 volt.

Ujjonnan berendezett imatermünket ez al-
kalommal bocsátottuk rendelkezésre. A felszen-
telő órát, — pénteken este — Berghauer atyafi
tartotta s felszentelő imát alulírott mondott.
Szombat délelőtt Michnay testvérünk hirdette az
Úr igéjét a hitről. Kifejtette, hogy hitéletünk még

nagyon távol van az őskeresztényekétől. Ezen a téren még sok a tennivaló, hogy Mesterünknek hű követői s az apostoloknak méltó utódjai lehessünk.

Délután három órakor prédikátor felszentelésünk volt, mely alkalommal Katona Sándor testvérünket az evangélium prédikátorává avattuk. A felavató beszédet Michnay testvérünk tartotta, mely után a prédikatori megbízást nyerte el tőle, majd Murányi, Berghauer és Zarka testvérek áldáskívánsága következett. Ezután Katona testvérünk szólt a gyülekezethez. A felszentelési ünnepélyre többen jöttek le Budapestről is. Utóbbiak szép énekszámokkal növelték ünnepélyünk áldását és színvonalát.

Áldásos ünnepélyünket kedves ifjúsági ünnepély zárta be. Különösen szépek voltak azon énekek, amelyeket Isten dicsőségére adott elő Gyarmati testvérnő. A terem zsúfolásig megtelt áldásra várakozókkal, kik nem is csalódtak. Hiszszük, hogy konferenciánk áldásos hatása a téli munkában is eredményes lesz. *Zarka Dénes.*

IFJÚSÁGI ÜNNEPÉLY DÖBRÖKÖZÖN.

Tolna vármegye délnyugati részén, Dombóvár mellett egy kanyargós völgykatlanban, a Kapos folyócska két partján terül el Döbrököz. Tízezer lelket számláló lakossága túlnyomó része katolikus. A vasút mentén régi vártornyok láthatók. A kis sereg Ésaiás 43, 21. alapján felismerte küldetésének fontosságát s mint a szelíd názáreti Jézus vándorai e helyen is kitűzték az „égi üzenet” lobogóját, mert Krisztusért és az ő országáért jelszó alatt, a parányi gedeonita sereg győzve került ki a harcból. Az égi Atya elküldte Lelkének üdítő harmatát és az örökkévaló evangélium a jó talajba gondosan elhintetett. Ez idő óta már egy jól megszervezett szombatiskolai csoport áll a megismert igazságok szikláján. A

maroknyi sereg mást is akart tenni. 1937. március 1-én ifjúsági ünnepélyt rendezett. Erre az alkalomra a szélrózsa minden irányából eljött az ifjúság, akik szívvel-lélekkel támogatják az ifjúsági lélekmentő munkáját. Budapest, Székesfehérvár, Kaposvár, Halasgát, N.-kanizsa és Pécs ifjúsága jött segítségünkre. A gazdag, bő program szép élményt nyújtott a hallgatóságnak. A kedves Sztodola Mária testvérnő szólt az Igéről. Igazi szabadság — igazi boldogság címen. I. M. 4, 7. Valamennyien rabság alá kerültünk. Az a bűneinktől szabadok nem leszünk, nem ismerhetjük az igazi boldogságot. Az édeni örömet az ősi ellenség megírgyelt. A boldogságban az embert sikerült egy nem ismert vágy által elbájosítani. Azóta az emberiség érzi az átok jogosságát. Kain ifjú életében mély barázdákat szántott a titokzatos bűn. Öccsének kihulló piros vért öntözte a földet. Mind azok, akik Isten nélkül élnek, a bűn rabszolgaságába jutnak. A föld uralma érezhető az egész világon! Jézus elhozza, hogy megmentsen, igazi szabaddá és boldoggá tegyen. Mély áhítattal és csendben szívták magukba az Ige áldott szavait a jelenlevők.

A jól megszervezett ifjúsági ünnepély napig tartó erdei ünnepély követte. Mindannyian boldogan gondoltunk vissza az elmúlt együtt töltött örömnapjaira. Mint az Úr gyermekei, együtt töltöttük ideje alatt a testvéri szeretet jegyében a csöföttük a Teremtőt. Ezen ifjúsági ünnepélyen jelenthetem azt is, hogy néhány hét elteltével ifjúságunkat meghívták a szomszéd községbe. Ennek eleget téve az eredménye az lett, hogy rendeltek 6 db Bibliát és 1 Küzdelem az igazságért c. könyvet s ma már kaptam a hírt, hogy Simon V.-né nevű asszony készen áll a keresztmunkára. Ez a beszédes kép is igazolja Krisztus ifjúsága munkájának áldásos voltát. Ezért kívánunk továbbra is ez: „Krisztusért és az országáért imádkozó lélekkel és szorgos kezűvel”! Tudjuk azt, hogy ilyen körülmények mellett édes Atyánk isteni kegyelme, Üdvözítő meleg szeretete és a Szentlélek vezetése vezet lesz a világ végezetéig. *Gajcsi János.*

SANGHAI. Közösségünk munkáját Kanton területén amerikai Konferenciánk irányítja. Azonban Németország is kiveszi részét a terület leges missziómunkából, mert szintén küld kínai misszionáriusokat.

Jelenben Sanghai hadszintér s éppen Sanghaiban van kínai misszió székháza, a kínai hivatal és két iskola. Azonkívül fenntartanak Sanghaiban egy klinikát is. A város nyugati részében van a Keletkínai Misszióterület székhelye s a külterületén van a szanatórium. Távirati

aug. sítés szerint a városi klinikát bezárták s az amerikai konzulátus utasítására a kiadóhivatal-
alankal-
öttek
júság
rvár,
hívó
gram
ked-
éből:
Móz.
Amíg
smer-
et az
n élő
lbuk-
s sű-
szán-
vére
élkül
A bűn
eljött,
doggá
ma-
lyt 3
nyian
üttlét
üttlét-
en di-
élyről
ltével
ségbe.
hogya
zság-
y egy
reszt-
isztus
t jel-
az ő
ezek-
mel-
fítők
elünk
os.
Kína
yítja.
tény-
inába

amint a misszióközpont tisztviselőinek távo-
k kellett Sanghaiból. Peipingben s egyéb he-
eken foglalatoskodó munkásaink helyükön ma-
dhattak. Későbbi jelentés szerint misszionáriu-
nk feleségeit és gyermekeit Honkongba és
amillába szállították. A legutóbbi távirat sze-
nt csak néhány atyánkfia maradt Sanghaiban
a kiadóhivatalt is Honkongba kellett volna át-
helyezni. A kiadó felszerelését először Sanghai-
an akarták biztonságba helyezni, hogy ne legyen
a szállítással. Azonban éppen itt érte őket a
egy szerncsétlenség. Az épületbe bomba ütött
s 15 kínai testvérünk veszítette életét. Még köze-
bbi híreket is várunk, melyeket közölni fogunk.

MOST TÖMJÉNT ÉGETÜNK! A Kinában
olgózó misszionáriusainknak alkalmazkodni kell
benszülött hallgatóság kifejezési módjához. Ha
ára szólítja őket, ezt így fejezi ki: „Most pedig
mjént égetünk”. (Azonban a hívő sohasem éget
lóságos tömjént.) Ugyanis a pogányságban
ők felfogása szerint az ima egyenértékű a töm-
-füstöléssel. Ha a papírra írott imák elégetése
kalmával a papír füstje a tömjén füstjével
gyütt felszáll, akkor a magasságban és a meny-
ekben lakó istenek és őseiknek szellemei meg-
tlik és meghallgatják a könyörgéseket.

Érdekes, hogy a kínai képes nyelvezet és
Jelenések könyvében használt képek között
ilyen nagy a hasonlatosság: „És jöve egy másik
nyálgal és megállta az oltárnál arany tömjénezőt
tartva; és adaték annak sok tömjén, hogy tegye
minden szenteknek könyörgéseihez az arany ol-
tárra, mely a királyi szék előtt vala és felméne a
tömjén füstje a szentek könyörgéseivel az angyal
székből az Isten elébe”.

WHITE TESTVÉRNŐ FIA. A legutóbbi
franciskói világkonferenciánk résztvevői kö-
zt szerepelt White testvérnő fia, W. C. atyánk-
ja is. Mint értesültünk, 83 éves korában a St.
Helena szanatóriumban (Kaliforniában) meghalt.
konferencián az egyes csoportok ülésein, sőt
meg a nagygyűlésen is beszélt. Elmondta, hogyan
szerezte első benyomásait az adventmüben. Igen
nyugodt kis gyermek volt, s így anyja megen-
dte, hogy mellette lehessen. Szokása volt, hogy
asztal mellé kuporodva csendben figyelte
anyja beszédét, ha az egyes osztályok vezetői
máéért fordultak hozzá. Később segíthetett
anyjának irodalmi és egyéb írásmunkáiban.
anyja irodalmi hagyatékának kezelője volt egé-
sen halála napjáig és hűségesen „sáfárkodott”
az Úr művében.

**JÓTÉKONYSÁGI EST BUDAPEST A
MÜLEKEZETBEN.** November 28-án délután
órától este 9 óráig tartott azon jótékonyági
áció és ünnepély, melynek bevétele szeretett
testvéreink eltartására szolgál. Kiállítás
ította meg a szívek ajtaját, mert minden el-
tított kézimunka, váza vagy könyv árának nagy
nyada a jótékony célt szolgálta. Az ételek és
ességek birodalmában szívesen időzött a ven-

gek és testvérek tömege, mert szép, izléses és
ízletes volt minden falat. A jó mustnak külö-
nösen nagy keletje volt. Est 7 órakor kezdődött
a gondosan összeállított műsoros ünnepély.
Roóz, Gyarmati és Szabó testvérnő vezetése
mellett folyt le a dús műsor. Minden ének és
költemény előkészítette a szíveket, hogy az
ünnepi beszéd magasztos felszólítása ne hangoz-
zék el nyomtalanul. Michnay László testvér a
belső szépségápolásnak zsoltári megvilágításá-
val közel ragadta a hallgatóságot Isten orcája
elé. A jelenlevő 500 lélek érezte, hogy igaz
beszéd ez és méltó a követésre. Isten megál-
dotta a szeretetmunkát, mert az eladott tárgyak
(130.—), elköltött ételek (350.—) és esti ada-
kozás (50.—) összesen 430.— pengőt juttatott
az öregek javára. Hálát adunk az Úrnak, hogy
megáldott minket. Köszönet a sok kedves test-
vérnök, különösen a szorgalmas testvérnőknek,
hogy adományaikkal, jegyeladásukkal és mun-
kájukkal segítettek.

Halálozás.

BUDAPEST. Özv. Karikó Józsefné 79
éves korában október 7-én három esztendei
hítség után elaludt. Elmondhattuk Jób
szavai nyomán, hogy az Úr határt vetett, melyet
nem hághat át egy ember sem. *Szamecz P.*

BÉKÉS. Augusztus 9-én temettük el Lőrinc
testvérek 3 hónapos fiát: Ferencet. A szülőket
megvígasztalja azon hit, hogy feltámadáskor visz-
szanyerik őt. A háznál és a sírnál nagyszámú
hallgatóság előtt hangzott el Isten Igéje Krisztus
dicsőséges eljövételéről. *Halász Lajos.*

BÉKÉS. Bileczky Albert testvér 80 éves
korban október 17-én az Úrban elaludt. 40 esz-
tendeje tagja közösségünknek. Előbb 18 évig
mint nazarénus élt, de mióta szíve Krisztus
iránti tökéletes szeretetében megismerte a Tör-
vény fontosságát, azóta betöltötte a szombati pa-
rancsot is. Magyarországon úttörő munkát vég-
zett. Huenergardt testvérral sokat járt együtt,
és sokat fordított neki, mikor még az nem tudott
magyarul. Tapasztalatait szívesen hallgatták.
Szerette az ifjúságot munkára buzdítani, de sze-
retett ő mindenkit és őt is szerette mindenki.
Temetésén tiszteletből sokan jelentek meg. A
feltámadás reményében aludt el és mi is a
vizontlátás hitében búcsúztunk el tőle. *Halász L.*

KAPOLY. Kovács István testvérünk baleset
következtében 77 éves korában augusztus 2-án
elhunyt. A temetésen összegyűlt nagyszámú kö-
zönségnek a háznál és a sírnál hirdettetett a vi-
gasztalás és reménység igéje. *Buzgó M.*

BÓCSA. Ifjúságában pihent meg súlyos be-
tegségének gyötrelmei után 25 éves korában
Füleki Béla testvérünk. Erős hittel várta az Urat.
Hitte, a Megváltó eljön és megáll az ő sírja felett.
Berzenczey Károly.

ÁRVAINK GONDOZÁSA.

Hogyan gondoskodik Isten a szüleiktől megfosztott gyermekekről? Nem küld le manát a mennyből, nem küld hollókat etetésükre. Csodát mível emberi szíveken, midőn azokból kiirtja az önzést és felnyitja a jótékonyság forrásait. Követőinek szeretetét azzal próbálja meg, hogy jóvotukra bízza a szenvedőket és elhagyottakat.

Kikben Isten szeretete él, megnyitják szívüket, otthonaikat és magukhoz fogadják ezeket a gyermekeket. Nem a legjobb, hogy ha a mi árváinkról világi intézetekben történik gondoskodás. Ha nincsenek rokonaik, kik gondoskodni tudnának róluk, akkor gyülekezeteink tagjai vegyék családi körükbe, vagy rendezzenek a részükre megfelelő otthont.

A keresztények kötelessége, hogy az elhagyottak apát, anyát és otthont kapjanak. Az özvegy és árva iránt érzett részvétet, mely imáiban és jócselekedetekben nyilvánul, Isten megjutalmazza..

Hasznos munkaterület nyílik meg mindazok előtt, kik a Mesterért dolgozni akarnak, amennyiben gondoskodnak azokról a gyermekekről és ifjakról, kik szülői őrizet és vezetés nélkül, az otthon jó befolyását nélkülözve, nőnek fel. Közülök többen rossz tulajdonságokat örököltek és ha tudatlanságban hagyjuk őket, olyan társaságba kerülnek, mely a bűnbe és a gyalázatba viszi őket. Az ilyen kevés jóval biztató gyermekeket olyan helyzetbe kell hoznunk, hogy jó jellemet fejleszthessenek ki és Isten gyermekeivé lehessenek.

Akik Isten gyermekeinek vallják magukat, vajjon megteszik-e részükről azt, hogy tanítják azokat, kiknek annyira szükségük van a türelmes tanításra, hogy az Üdvözítőhöz jöhessenek? Megteszik-e kötelességüket, mint Krisztus hűséges sáfárai? Gondoskodunk-e ezekről a neveletlen, — esetleg kiegyensúlyozatlan értelmű — gyermekekről olyan szeretettel, mint amilyennel Krisztus szeret minket? Ezek a gyermekek halálos veszedelemben forognak, ha magukra hagyatva maradnak. Szükségük van türelmes tanításra, szeretetre és gyengéd keresztényi gondozásra.

A gyermekekről való gondoskodás ne csupán kötelességből, hanem szeretetből fakadjon. Ez a másokért való munka önfeláldozást, önmegtartózkodást és küzdést jelent. Isten olyan mértékben áld meg bennünket, amily mértékben mi közvetítünk áldást másoknak.

Testvérek, gondolkodjatok e dolog felett! Gondoljatok az apátlan anyátlan árvák szükség-

leteire. Amennyiben rajtatok áll, adjatok otthon ezeknek a hontalanoknak. Mindenki vegye kötelességét, hogy ezt a munkát elősegítse.

Isten igéje bőséges utasításokat tartalmaz, hogy miként kezeljük az özvegyet az árvát és az ínséget szenvedő szegényt. Ha mindenki engedelmessé válik ezeknek az utasításoknak, éhezni fognak a gyermekek táplálékhoz, özvegyek örömhöz, s meztelenek ruhához jutnának és az elveszőkbe új élet költözne.

Ha otthonainkban gondoskodunk az árváinkról, még mindig maradnak sokan, kiknek életét látva a mi kezeinkből követeli meg.

Ezekről az árva ínségesekről gondoskodni kell. Az Úr nem akarja, hogy nagy és költséges intézeteket létesítsünk erre a célra. De tenni kell a legszükségesebbet!

Népünk által létesített intézményeket melyek az árvákról, gyengékről és öregekről gondoskodni kell, pártolnunk (eltartanunk) kell. Ne hagyjuk meg a szegényeket és ne hozunk szegényt Isten ügyébe. Ezeket az intézményeket ne csupán kötelességszerűen támogatassuk, hanem tekintsük a támogatást előjogunknak. Ahelyett, hogy egymásnak felesleges dolgokat ajándékozunk, adjuk azokat a szegényeknek és gyámoltalanok eltartására. Ha az Úr látja, hogy minden tőlünk telhetőt megtesztünk, Ő másokat is indítani fog, hogy ebben a jó munkában részt vegyenek.

Az árvák otthonának célja nem csupán az árvák táplálása és ruházása, hanem, hogy a tanítóink vezetése alatt Isten és az Ő Fia ismeretében nevelkedjenek. Akik ezt a munkát végzik, nagylelkű, lelkes emberbarátok legyenek, kik indítástukkal a golgotai kereszt lábánál nyerik.

Ha az árvák a boldogság és erény útján ismeretét kapják és a mennyei Király fiai és leányai lesznek, akkor ők maguk is keresztényi munkát fognak végezni a társadalomban. A segítség fejében ők is mások segítségére lesznek. Így kezd és folytatódik majd a jó munka, az Úr munkája addig, amíg el nem jő.

A kiváló ember, mind szerény. Ezért lett kiváló

* * *
Ne keresd az elveszettet úgy, hogy a meg
meglevőt is kockára tedd!

* * *
Az éles szó jobban sebez, mint a kard éle

* * *
Bűnbeesni: emberi; — bűnnel hivatkozni: ördög
— bűnből szabadulni: mennyei dolog.

Siker és gazdagság az ifjúság vágya.

Kevesen vannak, kiknek vágya teljesül. Miért? Milyen elérhetetlen után vágyakoznak? Nem! Sikertelenség oka az, hogy nem helyes úton próbálnak. Ha a helyes utat választanák, egész biztosan célhoz érnének, még akkor is, ha ellenállásokkal és akadályokkal kellene megküzdeniök.

Az az a mondás: „A siker feltétele: a harc.”

Határozd el, hogy olyan pályára akarsz lépni, amelyhez kedved van. Minden fiatal ember és leány legyen azzal tisztában, hogy mi is akar lenni ezekben? Minden kiváló embernek meg volt a terve, célja. Mily balgaság, céltalanul bolyongani egy pályán át. Mielőtt valaki vasuton utazhatna, a pénztárnál meg kell mondania utazása célját; ez természetes. Hogyan adhatna neki a pénztárnok megfelelő jegyet? Mindenki kinevetné az utast, aki nem tudja, hova akar utazni? Ennek ellenére mégis naponta találkozunk emberek százaival és ezreivel, kik nem állítottak fel maguknak semmilyen életcél-t. Persze életük azután is lesz.

Fontos, hogy az ifjú olyan hivatást válasszon, amelyhez hajlamot érez és amihez képessége is van. Ne valakit olyan pályára kényszerítenek, amelyhez nem érez sem kedvet, sem hajlamot, az a pályájában sosem fog kiválót alkothatni. Igaz az a mondás, hogy jobb annak a kovácsnak, aki a saját mesterségét, mint annak, ki kényszerből mesterséget tanul.

A siker másik feltétele: az egészség. Ne felejtjük, hogy nem csupán velünk született egészségünk van, hanem, helyes életmód által egészségre is lehet szert, de helytelen életmód még a legjobb egészséget is megrombálja. Miben áll a helyes életmód? Mondhatná valaki: „Jó evés-ivásból!” Az élet az első pillanatban rájöhethetünk, hogy ez az élet egyszerűsége. Ez áll az evésre és gyakorta az úgynevezett „rossz koszt” sokkal hasznosabb a szervezetnek, mint a „jó koszt”. A táplálék a testi és szellemi erők fenntartására szolgál, nem a szórakozásra sem az íny csiklandozására vagy romlásra, hanem a jó közérzet kielégítésére. A helyes életmódra vonatkozólag megfelelő és minden irányban helyes tanácsot adott Pál apostol, mikor a Görögországba látogatott, klasszikus szépség és egészség hazájába látogatott: „Azért akár esztek, akár isztok, akármit tesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljétek.” Tehát nemcsak evés és ivás, hanem minden másirányú ténykedés is úgy történjék, amint azt

Istentől nyert természeti törvények megkövetelik.

Fontos harmadik helyen az önképzés. Ifjúságunk egy részének az a hibája, hogy nem képezi magát tervszerűen. Sokan kijárnak különféle iskolákat s azután tétlenül várnak, míg valahol hely ürül, melyet elfoglalhatnak. Néha évekig várákznak és ezen idő alatt elfelejtik a tanultakat s ha már el is nyerik a sóvárgott állást, újból elvesztik és ismét várniuk kell és azután panaszkodnak rossz sorsuk felett. Igen kevesen látják be, hogy a valódi ok, amiért állásukat elvesztették, nem az, amit munkaadójuk ürügyként mondott. Sokan a protekcióban bíznak, de elfelejtik, hogy bár protekció révén álláshoz lehet jutni, de tudás hiányában előbb-utóbb elveszthetik állásukat, mert semilyen protekció sem tart örökké.

Az önképzés kellékei: szorgalom és kitartás. Az önképzés sokoldalú legyen és nem csupán egy-egy szakmára vonatkozzék! Sohasem tudhatjuk, hogy mit mikor értékesíthetünk. Pál apostol lelki intése ide is vonatkoztatható: „Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.”

Nagy és híres emberek minden pillanatot önképzésre fordítottak. Newton, Kepler, Galilei, Komenius, Humboldt, James Watt, Ford, Nagy Péter cár, Lincoln, Paganini, Beethoven, Mussolini, stb. Minden embernél természetesen így kellene ennek lenni, mert a felhasználatlanul hagyott napok, órák, percek sőt másodpercek sem térnek sohasem vissza, hanem mindörökké eltűnnek.

Pontosság és gondosság minden tekintetben: dicső az ifjúságnak, mit igenis értékelnek. Napjainkban meggyorsult az élet üteme s ahogyan elvárjuk az elsőrendűen működő gépektől, hogy egészen pontosan dolgozzanak, még sokkal inkább elvárjuk ezt az ifjúságtól. Gondatlan emberek kelemetlen terhet jelentenek s mindenki szabadulni óhajt tőlük, mert hasznavehetetlenek, ugyanúgy, mint a rosszul működő gépek és óraművek. Vannak, kik mindenkor pontosan helyükön voltak, kik munkájukat mindenben a leggondosabban végzik s így minden tekintetben megbízhatók. Szeretik az ilyen alkalmazottakat és lehetőleg előzékenyek velük szemben. A tanulónak az iskolában pontosan kell elkészíteni számtani feladatait; mert különben elbukik. Sokan mégis nem tudják fel-fogni, hogy az élet iskolájában ugyanez a helyzet. Mindenki tudja, hogy gondatlan váltóállítás

óriási vasuti szerencsétlenségeket és embertömegek halálát okozhatja. De vajjon okozhat-e tragikus fordulatot a pék, könyvelő, kereskedő, szakácsnő, soffőr stb. gondatlansága vagy pontatlansága? Igenis! Már gyakran okozott! Nem szeretné senki, ha az ő lelkiismeretét terhelné mindama jajgatás, melynek oka volt a pontatlanság. Ezek az egyéb szerencsétlenségeket jóval fölülmúlják.

Kit károsít meg a legjobban? Legelőször is önmagát! Elsősorban azért, mert a jellemet gyengíti, ha hanyag, felületes, rest és haszontalan a dolga. Ezzel ellentétben az a tudat, hogy a munkát valaki gondosan elvégezte és az időt jól kihasználta, felkelti a szunnyadó erőt is és önbecsülést, vállalkozási kedvet önt a szívbe és bátran megy a célja felé.

Végül társuljon gondosságunkhoz a tisztesség. Sokan azt hiszik, hogy a pontos ember egyuttal érdes is lehet. Ez tévedés! Mennél precízebb egy gép összeállítása, annál simábban, zajtalanabban dolgozik. Ellenben a hibás gépek csapnak nagy zajt s munkájuk is durva. Az igazi úriember mindig finoman viselkedik, még akkor is, ha kelemellen ügyet kell elintéznie.

A legkiválóbb emberek, Mózesről kezdve egészen napjainkig, mind-mind udvariasak voltak. Az udvariasság nem zárja ki a határozottságot és következetességet.

Udvarias ember nem felejt el, hogy a kapott jót megköszönje, ha még oly csekélység volt is. Szóval vagy ellenszolgálatlaltal hozza ezt kifejezésre, tekintet nélkül a társadalmi és rangkülönbségre.

Idetartozik még a ruházat tisztasága és izléssége. Izléses, tiszta, egyszerű ruházat jobban hat, mint izléstelen, piszkos fényezés. Akár meglátogatás, akár álláskeresés és bemutatkozás a cél, mindig egyszerűség legyen a ruhában. Ne legyenek példaképek a hetyke piperkőcök, kik az élet szent kötelességeit elhanyagolják. Ezek nem érdemlik meg, hogy embernek tekintsék őket. Ez egyformán érvényes férfire és nőre.

Akik e néhány tanácsot elfogadják és azok szerint járnak el, hamar rájönnek, hogy életükben változás ment végbe s hogy az óhajtott boldogság és siker rövidesen beköszöntött hozzájuk. Azt is tekintetbe kell venni, hogy ezek a dolgok csak alapelvek, melyeken tovább kell haladni! Akkor nem csupán boldogságot, sikert, egészséget és egyéb földi javakat fog az ifjú elérni, hanem ezek felett: az örök életet. Pál apostol mondta: „Növekedni fogunk mindenkiben, míg elváltozunk az Ő jellemének hasonlatosságára és részesei leszünk dicsőségének és gazdagságának.

Ártalmas a hallgatás.

Nagyon megszoktuk azt a gondolatot, hogy van kárhuzatos beszéd, s idézzük a Bibliát. Ez gyakran óv a nyelv bűneitől. A nyelvhasználatát a Szentírás összehasonlítja a kicsiny kishajóval, mely nagy hajót igazgat s a kicsiny tüzzel, mely erdőket gyújt fel.

A tapasztalat igazolja a Szentírást s a bibliai mondás is azt tartja, hogy „hallgatni arany”. Jegyezzük meg, hogy kerülni kell minden értelm nélküli beszélgetést, minden hebehurjítást, bírálgatást. Ellenben szükséges, ha a kellő időben és helyen szót emelünk. Ezt mondja az Irás: „Mint az arany alma ezüstnyéron: olyan a helyén mondott ige!”

Hallgatni — várni — felismerni: ezek a tapasztalás lépcsőfokai, melyeken Isten benyújtja az életben végigvezet, mielőtt szólánánk.

Az Újszövetség mindig újból vissza-visszatér egy tárgy köré és ez: „Ne félj, én veled vagyok és senkisésem árthat neked, mert sokan nem látják, hogy van nekem ebben a városban.” Tehát: hallgass, hanem szólj! Minden beszédnek a központi pontja, mely felé törekszik a keresztény élete: Jézus Krisztus.

Hirdettetik . . .

Londonban „Villamos- és Autóbusz Missziós Társaság” alakult, hogy a kocsikban bibliai üzeneteket tartalmazó plakátokat elhelyezzen. Az utasok időöltéséből a következőket olvashatják: „A bűn zsoldja a halál; Isten kegyelmi ajándéka az örök élet, a mi Urunk Jézus Krisztusban.” „Aki a bűnt cselekszi, szolgája a bűnnek. Szomorkodóknak szól a következő: „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa ami elveszett.”

Az élénk utasok önkénytelenül is olvassák a feliratokat s gyakran eszméssé válik az elméjük.

De ugyancsak Angliában a kommunizmus is erősen dolgozik, főként az ifjúság körében. Sussex-ben van „Krisztusellenes iskola,” melynek bejárata előtt lábtörő fekszik, a következő felíratral:

„Krisztuson töröljük le lábunkat!” A lábtörő használata kötelező!

Tanuljunk

Édikált-e Jézus az alvilágban?

Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnösök mint igaz a nem igazakért, hogy minket meg vezéreljen; megölettetvén ugyan testünk, de megelevenítettvén lélek szerint; Amelyelmenvén, a tömlöczben levő lelkeknek is prédikált, amelyek engedetlenek voltak egykor, és egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, amelyben kevés, nyolc lélek tartatott meg víz által." 1. Péter 3—20.

Miért idézik a lélek halhatatlanságában hívők a fenti szövegeket? Ha ugyan vigaszt és segítséget nyújt nekik a tan alátámasztásában, akkor két más tétel tekintetében nyugtalaníthatja őket. A hithű protestantizmus szemében eretnokség a purgatorium és a második születés tan! Ha Krisztus, bűnösöknek ment, azaz azok halála után, ebből az folyik, hogy egy második kegyelmi idő is nyújtott részükre. Ha pedig volt második kegyelmi idő, akkor kihatásuk elhagyni azt a helyet, melyben fogva tartatott, tehát menekülési lehetőség van számukra: ez pedig veszélyesen megközelíti a purgatorium esztendőt.

Továbbá, ha Krisztus a keresztfeszítése után meg prédikált elveszett lelkeknek, miért választotta ki magának csakis azokat, kik „engedetlenek voltak Noé napjaiban”? A többi lelkeknek adta meg a második megtérési, szabadulási lehetőséget? Vessük el ezeket a kérdéseket, melyeket Péter szavainak beállítva, öt eretnokség támasztójává tennék!

Péter éppen az ellenkezőjét tanítja, mintha az első kegyelmi lehetőség nyílna. Kijelenti, hogy az a prédikálás akkor történt, „mikor egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban.” Péter kijelentés, hogy „engedetlenek voltak egykor, és egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban.” Kijelentés, hogy „engedetlenek voltak egykor, és egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban.” Kijelentés, hogy „engedetlenek voltak egykor, és egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban.” Kijelentés, hogy „engedetlenek voltak egykor, és egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban.”

akkor a prédikálás idejét könnyen észrevehetjük: „Elmenvén, a tömlöczben levő lelkeknek is prédikált... mikor egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban.”

Azonban hogyan ment el Krisztus, hogy ezeknek az embereknek prédikáljon? A szöveg ezt mondja: „Amelyben elmenvén, prédikált.” „Amelyben” ez azt jelenti, hogy „lélekben”. Péter ezzel azt mondja, hogy a Lélek volt az az eszköz, aki által Krisztus ezekhez a tömlöczben levő lelkekhez Noé napjaiban prédikált.

Krisztus azt mondta tanítványainak, hogy a „Lélek” meggyőzi és megfeddi a világot a bűnösök tekintetében (János 16, 7—9.) s a tanítványoknak várniuk kell, miglen felruháztatnak mennyei erővel, mielőtt megkezdik prédikálásukat. A keresztény korszakban, midőn a tanítványok a bűnösöket megtérítésre bírták, prédikálásuk valódi forrása Isten Lelkének bennük lakozása volt.

Volt-e az özönvíz előtti időkben Istennek prédikátora, aki átírt Isten Lelke az emberekhez prédikálhatott? Igen! Péter mondja, hogy Noé volt „az igazság prédikátora”. 2. Péter 2, 5. Isten teremtéséről, hogy a világot özönvíz által elpusztítja, ihletett íróktól a következőket olvashatjuk: „Mondá az Úr: Ne vesződjön (törődjön) Lelkem az emberrel, mert test ő: Legyen életének ideje 120 esztendő.” 1. Móz. 6, 3. Erre következik az a feljegyzés, hogy Isten felhívta Noét, hogy készüljön az özönvízre. Más szavakkal: Isten Lelke beszélt az özönvíz előtti emberekhez Noé által, ki „az igazság prédikátora” volt. Isten, hosszútűréseben várt velük 120 esztendeig, mielőtt végleg elpusztította volna őket.

Miért mondja azonban az Írás, hogy ezek az emberek „börtönben” voltak. A Biblia úgy írja le, hogy azok, kik sötétségben — a bűn sötétségében — vannak, „foglyok” s mintha „börtönben” volnának. Ésaiás próféta, mikor Krisztus művét különleges módon jellemzi, hogy „Isten Lelke van rajta” munkája az volt, „hogy a foglyokat a tömlöczből kihozza”. (Ésa 42, 7; 61, 1. Luk. 4, 18—21.) Az özönvíz előtti időkben a Lélek munkája nyilván

vánvalóan ugyanaz volt, mint Krisztus napjaiban: prédikálni azoknak, kik a bűn foglyai és felajánlani számukra a kimenekülés útját.

Csak egy kérdés marad hátra: miért nevezik azokat „lelkeknek”, kikhez Noé prédikált, mikor azok földön élő emberek voltak? Dr. Clarke Ádám kiváló bibliaismerő szavait idézzük, ki híve annak a tannak, hogy a lélek halhatatlan, tehát idevonatkozó bizonyosságtevése különösen értékes.

„Elmenvén prédikála” alatt az értendő, hogy Noé prédikálása által.

Ez a szó „pneumasi” lelkeket jelent. Feltételezik, mondja Clarke, hogy testüktől megfosztott lelkekről van szó; azonban a „lelkek” szóból nem kell ezt következtetni. Zsid. 12, 23. ezt mondja: a tökéletes igazak lelkeihez” (igaz emberek lelkei tökéletesekké tétettek) a szöveggel kapcsolatban igaz embereket említ, kik az egyház küzdő katonái; a lelkek Atyjának (Zsid. 12, 9) emberekre vonatkozik, kik még a testben élnek; 4. Móz. 16, 22. ezt mondja: „Isten, minden test lelkének Istene”. 4. Móz. 27, 16; „Az Úr, a minden test, lelkének Istene” emberekre vonatkozik mind, kik nincsenek a testnélküliség állapotában.”

Dr. J. Rawson megjegyzi, hogy az első évszázadokban, midőn a purgatóriumba vetett hit volt az uralkodó, akkor ezt a szöveget úgy magyarázták, hogy Krisztus elméne és a pokolban levő lelkeknek prédikált. A reformáció idejében a legfőbb tekintélyek Péternek ezen szavait úgy értelmezték, hogy Krisztus lelke Noé pátriárka szolgálata folytán prédikált.

Dr. John Pearson megjegyzi: Bizonyos, hogy akkor Krisztus prédikált azoknak az embereknek, kik Noé napjaiban engedetlenek voltak, midőn „Isten béketűréssel várt” és ebből következik, hogy mindaddig várt, míg a megtérésre szóló idő tartott. Bizonyos, hogy sohasem haláluk után prédikált nekik.

Nem elég lenni — élni kell!

Nem elég akarni — határozni kell!

Nem elég nézni — látni kell!

Nem elég olvasni — érteni kell!

Nem elég hallani — figyelni kell!

Nem elég beszélni — tenni kell!

Nem elég sóhajtozni — imádkozni kell!

Nem elég tanácsolni — segíteni kell!

Nem elég várni — kitartani kell!

Isten nélkül a világban

Karacsy Pál HMV

*Bármily dicső itt az élted,
S magasztalják minden lépted;
Rang, dicsőség koronája,
Neveddel jár szájról-szájra:
Ez csak árnyék; mindhiába,
Isten nélkül e világba'.*

*Hogyha kincsed tenger-halom,
Élsz pazarul, élsz gazdagon;
Arany, ezüst temérdekje,
És a tenger fénylő gyöngye
Csak a tiéd, — mindhiába
Isten nélkül a világba'.*

*Ha dolgozol évről-évre,
Hull az arcod verejtéke.
Hullatol vér verejtéket,
Dicsérik, mit kezéd végzett:
Nincsen áldás — mindhiába
Isten nélkül e világba'!*

*Szülő, testvér, vagy jóbarát
Szerethet, mint önönmagát:
De ha úgy élsz e világban,
Mint kit bűn tart rabigában,
S nem kulcsolsz imára kezét,
Nem hiszed, hogy van Istened, —
Halottá válsz — mindhiába
Isten nélkül e világba'.*

*Tedd, hogy bűn-gonoszt feledten
Éljen Krisztus a szívedben!
Járj Istennel Igazságban,
S örömed lesz Szent Fiában!
Mindent megnyersz, — nincs hiába
Semmi, Isten országába'.*

GYERMEKISKOLA

1938 január 1.

A teremtés története.

Szövegrész: 1. Mózes 1, 1—19.

Aranyszöveg: 1. Mózes 1, 1.

Mire van egy embernek szüksége, ha házat akar építeni? Épületfára, köre, malterra és még több másra. Építőanyag nélkül nem tud az ember házat építeni. Isten azonban a földet az ő nagy ereje által teremtette, öneki nem kellett ahhoz nyersanyag. A Biblia mondja: „Az Úr szavára lettek az egek és szájának lehelletere minden seregek.” Zsolt. 33, 6.)

Sok évvel ezelőtt földünk vízzel beborított óriási gömb volt. Nem volt semmi világosság, a nap, a hold és a csillagok nem világítottak rá. Nem volt se fa, se virág, semmiféle állat, se ember, se emberi alkotás. Az egész világ sötét volt, puszta és üres. Senki sem látott még közülünk oly éjszakát, mely annyira sötét lett volna, mint az akkori sötétség. Azonban Isten nem akarta, hogy a föld így maradjon; Ő egy szép otthont akart az embernek építeni. Fű, virág, fa nőnek azon; állatok játszadoznak azon és az embert, kit abba helyezni akart, boldognak akarta látni.

Isten tudta, hogy világosság nélkül semmi sem növekedhet; ezért mondta az első napon: „Legyen világosság!” És lőn világosság. A Biblia mondja ekkor tovább: „Elválasztá Isten a világosságot a sötétségtől és nevezé a világosságot nappalnak, a sötétséget nevezé éjszakának.”

Második nap Isten a levegőt teremtette. Az Úr megparancsolta a vizeknek, hogy oszlanak meg; a víz egy része a földön marad, a másik része pedig felszáll a magasba és felhő lesz belőle. E két rész között van a levegő.

A Biblia közli velünk, hogy Isten a harmadik napon a szárazföldet elválasztotta a vizektől. A szárazat nevezé földnek és az összegyűjtött vizeket tengernek. Ekkor ismét szólt Isten és a vízből kiemelkedett földet egy szép szőnyeg borította be zöld fűből, közötté mindenféle színű illatos virággal. Isten parancsolta, hogy fák nőnek és növekedék a gyümölcsfa és egyéb lomb- és tűlevelű fák. Ekkor még nem volt beteg, nagy kiszáradt fa, minden tökéletes volt. Minden teremtett növénynek megszabta Isten már kezdetben a természeti törvényét, hogy szaporodjanak és a magjuk által mindig hasonló növényt fejlesszenek. Így állt elő a harmadik nap estéjén a növények mindenféle fajtájától beborított szép világ.

Ekkor jött a negyedik nap. Mielőtt Isten az állatokat és az embert teremtette, elhelyezte az égen a napot, holdat és a csillagokat. Ez volt a negyedik napnak a munkája. Nappal világít

nekünk a nap világosan és melegen és ha éjjel az égre tekintük, a holdat és sok csillagot látunk. A nap „uralkodik” nappal. A hold és a csillagok „uralkodnak” éjjel. Ilyen pontos minden, mit Isten teremtett. Ezért mondja a Biblia: „És látá Isten, hogy minden jól van.”

1938 január 8.

A teremtés története. (Folytatás.)

Szövegrész: 1. Mózes 1, 20—31.

Aranyszöveg: 1. Mózes 1, 26.

Előbbi leckénkben az lett megírva, mit Isten a teremtés-hét első négy napján végzett. A földön világos volt, a víz és a szárazföld el volt egymástól választva és egy levegőtakaró fogta körül a földet. A nap uralkodott nappal, a hold és a csillagok éjjel. A virágok és a fák egy pompás kertté varázsolták a földet.

Ötödik napon szólt Isten: „Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől: és madarak repdessenek a föld felett az ég mennyezetének színén.” S azonnal elkezdtek a vízben halak és más víziállatok nyüzsgögni. Ugyanakkor népesítette be a levegőt is a madarak sokaságával. Most Isten egy virágokkal és növényekkel díszített földre nézett le. Azonban még nem volt szárazföldi állat. Ezért teremtette Isten a hatodik napon a szárazföldön élő nagy és kis állatokat. Minden állat szelid volt és Isten minden állatnak a zöld fűvet rendelte táplálékul.

Gyönyörűen állt a világ, azonban még nem volt senki, ki értelmével annak örült volna, ki a földet megművelje és uralja. Ezért mondta Isten az ő Fiának, Jézusnak, ki a teremtésnél ott volt, mint „kézműves”: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a baromkon, mind az egész földön és a földön csúszmászó mindenféle állatokon. A Biblia mondja tovább: „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfivá és asszonnyá teremté őket.” Isten nevezé az első embert Ádámnak és az első asszonyt Évának. Ádám és Éva nagytermetűek és erősek voltak és ábrázatuk barátságos és örömtől sugárzó volt. Isten egy szép kertbe helyezte őket, melyet otthonukul rendelt el.

Az Úr nagyon szerette Ádámot és Évát és sokszor beszélt velük. Az angyalok is meglátogatták őket. Eledeleül adta Isten nekik a gyümölcsöket, gabonát és a diókat. Midőn Isten most a hatodik nap estéjén áttekintett azon a szép világon, melyet teremtett, látta, hogy valóban minden nagyon jól van.

A szombat.

Szövegrész: 1. Mózes 2, 1—3; János 1, 3; 2. Mózes 20, 8; Ésaías 58, 13. 14.

Aranyszöveg: 2. Mózes 20, 8.

Midőn Isten mindent, mi a földön van, megteremtett, mindent a legjobban alkotott, mert az embernek kellett ezen élnie. Ő tudta, hogy az ember a tarka virágoknak, a pompás fáknak, bokroknak és szőlőskertnek, a szép zöld pázsitnak, minden madárnak és más állatnak örülni fog és hálás lesz értük. A szombat elrendelésével mindig emlékeztet erre bennünket.

Ez a szó „szombat” nyugalmat jelent, a hét hetedik napja. Miután Isten a teremtést hat nap alatt befejezte, a hetedik napon megnyugodott. Az első emberpár: Ádám és Éva, kik Éden kertjében laktak, szintén pihentek ezen az első szombaton. Elképzelhetjük, mily boldogan jártak ők ezen a szombaton a virágok és a fák között és gyönyörködtek bennük. A madarak szép énekeket énekeltek nekik. Isten és az Úr Jézus meglátogatták őket és beszéltek velük. Ez az első szombat Ádámnak és Évának gyönyörűség volt.

Az Úr hajdan megparancsolta az első emberpárnak, hogy ezután mindig meg kell a szombatot szentelni. Ezen a napon meg kell emlékezni arról, hogy Isten hat nap alatt teremtette a mennyet és a földet, s a hetedikén megnyugodott.

Tőlünk is megkívánja az Úr, hogy ezen a napon őt, mint teremtőt tiszteljük és magasztaljuk. Ő szeretné, ha a hét első hat munkanapján elvégeznénk minden munkánkat és a hetedik napon megnyugodva, szemlélnénk az Ő teremtésének hatalmas munkáját. A Biblia ezt mondja: „Emlékezetet szerzett az ő csodálatos dolgainak.” A szombat a hét leggyönyörűsegebb napja. Megyünk a szombatiskolába, énekelünk, imádkozunk és Istennek ígését halljuk.

Ezért, ha a szombat jön, gondoljunk mindig arra, hogy azt Isten szeretetből adta nekünk. A szombat ünnepléséhez való ragaszkodásunk által tudja az Úr, hogy mi igaz gyermekei akarunk lenni. S ha majd az Úr Jézus a felhőben meg fog jelenni, magához fogja venni igaz gyermekeit és elviszi az új földre, hol az igazi szombatot, az örök szombatot fogjuk ünnepelni.

1938 január 22.

Ami Édenben történt.

Szövegrész: 1. Mózes 2, 4—25; 3. rész.

Aranyszöveg: Róma 3, 23.

Isten által teremtett szép világban az első emberpár otthona Édenben volt. Ádám és Éva boldogan éltek szép otthonukban. Nem volt más gondjuk, mint a virágokkal, növényekkel és az állatokkal való foglalkozás. Gyakran meglátogatták őket az angyalok, kik elbeszéltek nekik, hogy mit kell tenniök, hogy ebben a szép kert-

ben maradjanak, s hogy igyekezzenek minél többet Jézustól, teremtőjüktől tanulni.

Két fa volt a többitől elkülönítve. Az egyik az élet fája, s Isten megengedte nekik, hogy mindaddig, míg teljesítik akaratát, ehetnek ennek gyümölcséből. A másik fa volt a jó és gonosz tudásának fája. Isten megparancsolta nekik, hogy ennek a fának a gyümölcsét nemhogy enni, de még érinteni sem szabad; különben meghalnak. Az angyalok elbeszéltek Ádámnak és Évának, hogy Sátán majd igyekszik őket rávenni, hogy gonoszat cselekedjenek.

Egy napon Éva egyedül sétált a kertben. Mielőtt még észrevette volna, a tiltott fához ért. Először megijedt, azonban a fa szép gyümölcsének kíváncsi volt. Ekkor egy hangot hallott. Ádám volt talán? Nem! Angyal szintén nem lehetett. Sátán volt, ki egy kígyónak alakjában beszélt hozzá, s mondta: „Éva, miért nem eszel e fának gyümölcséből?” Éva válaszolta: „Isten megparancsolta, hogy még csak ne is érintsük, mert különben meghalunk.” S ahelyett, hogy a kísértőtől elmenekült volna, Éva állva maradt és tovább hallgatta a kísértőt. „Isten tudja, hogy nem haltok meg, ha esztek e fának gyümölcséből. Csak azért tiltotta meg, mert nem akarja, hogy olyan okosak legyetek, mint Ő.” Ezután a kígyó levett egy gyümölcsöt és az asszonynak nyújtotta. Éva elvette és megkóstolta, s ízét jobbnak találta a kert minden gyümölcsének ízénél. Éva Ádámmal szaladt és hívta őt: „Izleld meg ezt a gyümölcsöt és lásd, hogy mily zamatos.” Ádám tudta, hogy Éva bűnt követett el, eszébe jutott Isten parancsa is, azonban mégis evett a gyümölcsből.

Ezután egy idegen érzés töltötte be őket az aggodalom és félelem. Tudták, hogy bűnt követtek el. Kora este jött az Úr Ádámot és Évát meglátogatni. Azonban ők féltek tőle és elrejtőztek a bokrok közé. Isten látta, hogy parancsolatát áthágták, ezért így szólt: „Ádám, hol vagy?” Ádám felelte: „Úram, hallottam, hogy jössz és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok és elrejtőzém.” Azonban Isten elől semmi sem tud elrejtőzködni. Ő mindent tud és minden lát. Engedetlenségük miatt az első emberpárnak el kellett hagynia ezt a szép kertet és örökké vándorokká lettek a földön.

Bár Ádám és Éva bűnbe estek, az Úr meg szeretete őket. Jézus elszomorodott a bűnbeesés miatt és lemondott mennyei dicsőségéről, csak hogy visszaszerezze számukra az örök életet. Isten ebbe beleegyezett és közölte Ádámmal és Évával, hogy a Megváltóba vetett hitük által egyszer ismét visszajöhetnek e gyönyörű kertbe és az életnek fájáról ismét ehetnek majd.

1938 január 29.

Kain és Abel története.

Szövegrész: 1. Mózes 4, 1—16; 5. rész.

Aranyszöveg: Zsidók. 11, 4.

Midőn Ádám és Éva látta, hogy a virágok mint hervadnak el, a fák levelei mint sárga-

nak és hullanak le, felismerték, hogy nemcsak nekik, hanem a növényeknek és az állatoknak is meg kell halni. Ők tudták azt is, hogy mindennek engedetlenségük az okozója. Az állatok nem engedelmeskedtek nekik többé és a szántóföld bogáncsot és kórót termelt.

Isten azonban szerette az engedetlen embert és egy napon gyermekkel ajándékozta meg őket, kit ők Kainnak neveztek el. Később még egy fiúval, kit Ábelnek hívtak. A két fiú együtt nevedett. Játszadoztak és segítettek szüleiknek. A két gyermek természete nagyon különböző volt. Később, amint felnőttek, a durva Kain földműves lett. Ábel szerette az Urat és minden nap imádkozott. Kain ellenben önző és parancsoló volt. Saját egyéni útait járt és nagyon büszke volt. Nem akarta megérteni, miért kelljen mindig azt tenni, mit Isten parancsol. Azt gondolta, hogy az ő utai jobbak, mint az Úrnak utai.

Kain és Ábel látták szüleiket áldozni. S midőn mindketten emberekké lettek, egy napon ők is akartak áldozni. Ábel épített egy oltárt és bárányt áldozott, mint azt szüleitől látta, és ezzel azt mutatta, hogy ő hisz az eljövendő Jézusban. Letérdelt és imádkozott az oltárnál bűnei bocsánatáért. Az elfogadásnak jegyül Isten tüzet bocsájtott le a mennyből, mely az áldozatot megégette. Kain szintén épített oltárt, de bárány helyett földének gyümölcséből hozott áldozatot. Az Úrnak nem tetszett Kain áldozata, ezért nem jött tűz a mennyből, hogy azt megeméssze. Isten azt az áldozatot nem fogadhatta kedvesen, mert Kain nem engedelmeskedett neki és nem bárányt hozott áldozatul.

Midőn Kain látta, hogy az Úr nem fogadja el áldozatát, megharagudott. Az Úr így szólt hozzá: „Kain, miért gerjedtél haragra? Őszinte és igazi áldozatot szívesen fogadok; azonban a te szívedben bűn honol. Ha megbánod bűneidet és elhagyod, úgy megbocsájtok néked.” Kain azonban tovább haladt az ő egyéni útján. S mivel többet gondolt Ábel áldozatára, annál haragosabb lett. Végül haragjában agyonütötte öccsét, Ábelt.

Az Úr mindent látott. Hívta Kaint és kérdezte: „Hol van Ábel, a te testvéred? Ezzel felkeltarta kelteni Kainban a bűnbánatot, de ő mereven elzárkózott és így szólt: „Nem tudom; örökre vagyok-e én az én testvéremnek?” S mert Kain ily gonosz volt, kiűzte őt Isten szüleinek szívéből. S egész életén keresztül érezte lelkiismeretének mardosását és sehol nyugalmat nem talált.

Megtanulhatjuk ebből, hogy Isten minden cselekedetünket látja.

1938 február 5.

Az özönvíz története.

Szövegrész: 1. Mózes 6. és 7. fejezet.

Aranyszöveg: 1. Mózes 6, 3.

Miután Isten elűzte Kaint, megajándékozta Ábél és Évát ismét egy fiúval, kit Sétnek neveztek. Ezenkívül még sok fiúval és leánnyal

ajándékozta meg őket Isten. Ezek közül némelyek istenfélők, némelyek gonosz emberek lettek.

Midőn a föld benépesedett emberekkel, a bűn is elhatalmasodott, úgyhogy mindinkább kezdtek az emberek bálványimádókká lenni, s azt mondták: „Nincs a mennyben Isten, ezek a bálványok a mi Isteneink.” Így az emberek elfelejtkeztek a mennyben lakó Uról és mind gonoszabbak és bűnösebbek lettek.

Látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága, „megbánta azért, hogy teremtette az embert a földön és bánkódék az ő szívében. És monda az Úr: Eltörlöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.” Habár az emberek Istentől elszakadtak és gonoszok voltak, egyesek mégis szerették az Urat. Ilyen volt Noé és házanépe. Isten közölte vele, hogy elfogja pusztítani a világot, s csak 120 évet ad még megtérésül. Isten megparancsolta Noénak, hogy építsen egy nagy bárkát és majd „bemenetek abba te és a te fiaid, feleséged és a te fiadnak feleségei. És minden állatból magadhoz veszel kettőt-kettőt a bárkába.”

Noé mindent úgy cselekedett, ahogy az Úr megparancsolta. A bárka építése hosszú ideig tartott, s azalatt hirdette Noé Isten üzenetét az embereknek. Egyesek látszólag hittek neki, mások kinevették és gyalázták őt, s mondták: „Az öreg balga még elhiszi, hogy víz fog az égből aláhullni, mely földünket el fogja borítani. Hisz még soha sem jött víz az égből és mi nem hiszünk, hogy oly sok víz lenne, hogy földünket azzal el lehetne borítani.” S így tovább éltek bűneikben.

Végre a bárka elkészült. Noé beraktározta a szükséges takarmányt. S egy napon valami csodálatos történt: minden állatból, ami a földön élt, párosával jöttek a bárkához, úgy, mint ha egy láthatatlan kéz vezetné őket. A levegőből a madarak seregei szálltak be a bárkába. Ezután megparancsolta Isten Noénak és házanépének, hogy menjenek be a bárkába, s egy angyal bezárta az ajtaját. S senkisémet tudta többé azt kinyitni.

Hét napig nem kezdett még az eső esni. Az emberek kívül már nem gondoltak arra a csodára, mi az állatokkal történt; ők nevettek és gúnyolták Noét és házanépét és a szárazföldön levő bárka körül táncoltak. Azonban a hetedik nap elteltével sötét felhők tornyosultak az égen és elsötétítették a napot. Ilyet még nem láttak az emberek életükben. Az eső mind erősebb lett, úgy látszott mintha megnyíltak volna az égek csatornái. Negyven nap és negyven éjjel esett szakadatlan. A víz emelkedett. Az emberek felmenekültek a hegyekre. A bárkát felemelték a hullámok és elkezdett szép csendben úszni. A víz a házak, a fák, a dombok és a hegyek fölé emelkedett s a bárkán kívül maradt embereknek nem volt menedékük. Az egész földön élő ember és állat Isten akarata szerint bűneik miatt elpusz-

tult, csak a bárka úszott szép csendesen az angyaloktól őrizve a hullámokon tova.

1938 február 12.

Az özönvíz vége.

Szövegrész: 1. Mózes 8; 9, 1—19.

Aranyszöveg: 1. Mózes 9, 13.

Legutóbb az özönvíz kezdetéről hallottunk. A negyvennapos és éjszakai esőzés után még 150 napig borította el a földet. Majd midőn a víz apadni kezdett, a bárka megfeneklett Ararát hegyén.

Egy napon Noé kinyitotta a bárka tető-ablakát és egy hollót bocsájtott ki. Azonban mivel a holló még nem talált mást, mint vizet, hamarosan visszatért a bárkához. Hét nap múlva egy galambot bocsájtott ki Noé. De mivel még nem talált szárazföldet, ez is hamarosan visszatért a bárkához. Egy hét múlva ismét kibocsájtott egy galambot. S ez csak este tért vissza és csőrében olajfalevelet hozott. A bárkában élő nyolc ember örült; mert tudták, hogy fogságuk hamarosan véget fog érni. Egy hét múlva Noé ismét kibocsájtott egy galambot, de ez már nem tért vissza többé. „És elfordítá Noé a bárka fedelét és látá, hogy íme megszikkadt a földnek színe.” Noé azonban türelmesen várt mindaddig, míg az Úr maga nyitotta ki a bárka ajtaját. Isten parancsára ment be a bárkába, Isten parancsára akart távozni abból. Végre kinyitotta a bárka nagy ajtaját. S az Úr szólt Noéhoz: „Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid és a te fiaidnak feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot és minden földön csúszó-mászó állatot vigy ki magaddal, hogy szaporodjanak és sokasodjanak a földön.” S minden állat vidáman ugrott ki. Noé a megmenekülésért az Úrnak hálat adott. Ekkor Isten Noéval és gyermekeivel csodálatos szövetséget kötött. Csodaszép szivárvány jelent meg az ég felhőiben és ezt mondta az Úr: „Ez a jele az én szövetségemnek, melyet én örök időkre szerzek, közöttem és ti közöttetek és minden élő állat közt, mely ti veletek van: az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És lésszen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben és megemlékezem az én szövetségemről... és nem lesz többé vizözön.” Így a szivárvány, a napnak az esőcseppekben megtört sugara; Isten jele, eszünkbe juttatja Isten ígérését.

1938 február 19.

A Babel tornya.

Szövegrész: 1. Mózes 11, 1—9.

Aranyszöveg: Jakab 3, 16.

Az özönvíz után csupán nyolc ember élt a földön: Noé, felesége, három fia Sém, Hám és Jáfet és ezeknek feleségei. Noé három fiától származik minden nép.

Először Noé nagy családja az Ararát hegy

közeliében lakott, de később midőn mind több és több ember született, más lakóhelyet kerestek. S hamarosan ismét benépesedett a föld és az emberek elfelejtették, hogy mily csodálatosan mentette meg Isten nagyszüleit a vizözönből. Mind jobban és jobban eltértek Istentől és ismét bálványimádók lettek.

Az emberek nagy része Sineár földjének síkságain telepedett le. Így szóltak egymáshoz: „Jertek vessünk téglákat és égessük ki jól... Jertek építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje.” Ezek az emberek büszkék és önzők voltak és ezen épület által akarták minden embernek megmutatni, hogy ők hatalmasak és bölcssek. Már hosszú ideje építették az emberek ezrei a tornyot; s az napról napra magasabb és magasabb lett. Azonban az Úr is figyelte művüket. Látta, hogy a toronyban templomokat építenek a bálványoknak és ezzel Őt gyalázzák. A Biblia mondja: „És mondá az Úr: Imé a nép egy, s az egésznek egy a nyelve és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyének mindent, amit elgondolnak magukban. Nosza szálljunk alá és zavarjuk ott össze nyelvüket, hogy meg ne értsék egymás beszédét!” Az Úr minden munkásnak más nyelvet adott, úgy hogy többé nem értették meg egymást. Az együttműködés megszűnt és ki-ki családjával elköltözött a toronytól. „És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színeire; és megszűnének építeni a várost.” E helyet Babelnek nevezték, ami zavart jelent. „Ezért nevezék annak nevét Babelnek; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét.”

1938 február 26.

Abrám elhivatása; Abrám és Lót.

Szövegrész: 1. Mózes 12, 1—10; 13.

Aranyszöveg: 1. Mózes 12, 2.

A torony építésének abbahagyása után mindazok az emberek, kik egymás beszédét megértették, együtt maradtak. Sokan bálványimádók lettek; azonban mindig voltak néhányan, kik hűek maradtak az Úrhoz. Abban a korban Istennek egy emberre volt szüksége, aki nagy munkára akart felhasználni. Talált is egy férfiút, Abrámot, ki hű maradt hozzá.

Egy napon, midőn Abrám éppen Isten gondviseléséről gondolkodott, így szólt hozzá az Úr: „Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked.” Abrám barátai és rokonai bálványimádók voltak, de az Úr azt akarta, hogy Abrám neki szolgáljon és az Úrért munkálkodjon. Értékes ígéretekkel adott Abrámnak. Egyik ígérete így hangzott: „Nagy nemzetted tesztel téged, és felmagasztalom a te nevedet és áldás leszesz.”

Abrám már idős ember volt; azonban nem kérdezte az Urat, hogy mért nem áldja meg őt ott ahol van, hanem mint a Biblia mondja: „és kiment és nem tudván, hová megy.”

Ábrám gazdag ember volt. Feleségével, pásztoraival és szolgálóival sátorban lakott. S az utazás minden pihenőjénél oltárt épített és elhozott az Úrnak, az ő vezetőjének. És mindenkor beszélt Istenről, az egyedüli szabadítóról.

Ábrám unokaöccse, Lót, mindig közvetlenül nála haladt. Mindkettőjüknek sok jószáguk volt. Annyi birkájuk és marhájuk volt, hogy sokszor nem találtak elegendő legelőt, ezért pásztoraik gyakran veszekedtek. S midőn Ábrám meghallotta a pásztorok civódását, magához hívta Lótot és mondá neki : „Ne legyen versengés köztem és közötted, se az én pásztoraik között, se a te pásztoraik között ; hiszen atyafiak vagyunk . . . Válj el kérlek tőlem. Ha te balra tartasz én jobbra megyek ; ha te jobbra menesz én balra térek.” Ekkor felmentek egy sátramba, honnan belátták a vidéket és Ábrám Lótot hagyta a választást, habár mint idősebbet, Lótot illette volna meg. Lót szétnézett, látta, hogy a Jordán melléke vízbő és a legelője kövér, azért választotta Szodoma és Gomora környékét választotta.

Midőn Lót elvált Ábrámtól, megjelent az Úr Ábrámnak és mondta neki : „Emlékezzél a szerződésedre tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, keletre és nyugatra. Mert mind az egész földet, amelyet látsz, neked adom.” Ábrám utóbbi fia, unokái számára ígérte Isten Kánaánnak a földjét örökségül.

1938 március 5.

A királyok harca ; Isten ígérete Ábrámnak.

Szövegrész: 1. Mózes 14, 1—4. 10—20; 15, 1—7.

Aranyszöveg: 1. Mózes 15, 5.

Lót családjával Szodomában lakott. A város nagyon szép volt, de lakói nagyon gonoszok és bűnösök voltak az Úr előtt és Lót gyermekei is részt vettek bűneikből.

Ábrám ahelyett, hogy ebbe a szép városba költözne, elköltözött Hebron völgyébe. Ott felépítette a sátorát egy árnyékos tölgy alatt. Olyan békés és becsületes volt, hogy szomszédai mind tisztelték. A körülötte levő emberek mind bálványimádók voltak ; de ő hű maradt Istenhez, aki a földet és az eget és a földet teremtette.

Még nem rég óta élt Lót Szodoma mellett, a környék királyai háborúskodni kezdtek Szodoma királyával. A királyok megnyerték a földet és elhurcoltak magukkal sok bálványképet és embert, asszonyt és gyermeket. Lót a családjával minden vagyonukkal együtt menekült Szodomából.

Midőn Ábrám megtudta, hogy Lót fogságba került ezt mondta : „Ki kell szabadítanom Lótot.” Előbb megkérdezte az Urat, hogy vajjon hogyan szabadítsa meg Lótot. Aztán összehívott 318 hű követőt és elindult a királyok legyőzésére. Először legyőzte meg őket és az Úr segített neki a győzelemre. Ekkor kényszerítette a királyokat a fogság kiadására és az elhurcolt jószágok vissza-

adására. A foglyok között megtalálta Lótot, kit így megszabadított.

Midőn Ábrám a csatából visszatért, jött Melkisédek a magasságos Isten papja és megáldotta őt. Ábrám pedig mindenből tizedet adott neki.

Ezután visszatért Ábrám sátraihoz és nyájához. Egy dolog azonban elszomorította őt : Az Úr egy fiút ígért neki, s még mind ez ideig nincs egy gyermeke sem. Kérte Istent, hogy segítse őt, hogy higgyen ígéretében. S egy éjjel álmában megjelent az Úr és ezt mondta : „Ne félj Ábrám : én pajzsod vagyok tenéked és a te jutalmad felelte igen bőséges.” És monda Ábrám : „Uram, mit adnál énnekem, holott én magzatok nélkül járok.” Ábrám egy fiút szeretett volna. Ekkor kivette őt az Úr a sátorból. „Tekints fel az égre,” mondta neki „és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod ; — és monda neki : Így lésszen a te magod. És hitt az Úrnak és tulajdonították az őnéki igazságul.”

1938 március 12.

Az Úr látogatása Ábrámnál.

Szövegrész: 1. Mózes 17, 1—8; 18.

Aranyszöveg: Zsoltár 85, 9.

Egy nyári napon Ábrahám sátrának ajtaja előtt ült és nézte a pompás vidéket és örült az árnyéknak, melyet a hatalmas tölgy nyújtott. Ekkor három embert látott a távolból a sátra felé közeledni. Ábrahám nem várta meg, míg ezek sátrához értek, hanem eléjük ment és vezetőjük előtt udvariasan meghajolt, s mondta : „Jó Uram, ha kedves vagyok te előtted, kérlek, ne kerüld el a te szolgádat. Hadd hozzak egy kevés vizet és mossátok meg a ti lábaitokat és döljete le a fa alatt. Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy erősítsétek meg a ti szíveteket, azután menjetek tovább.

Azután Ábrahám gyorsan feleségéhez, Sárához ment és mondta : „Siess, gyúrd meg három mérték lisztlángot és csinálj pogácsát. Ő pedig a barmokhoz szaladt és egy fiatal gyöngye borjút adott a szolgának, hogy sietve készítse el. És ő közben vajot és tejet hozott.” Nem sokáig tartott s a finom ebéd elkészült. Mialatt ők ettek, Ábrahám állva maradt, hogy szolgáljon nekik.

Majd látogatói fölálltak, hogy útjukat tovább folytassák. Ábrahám velük ment, hogy az utat megmutassa nekik. Az angyalok Szodomába mentek, hol Lót lakott. S akkor így szólt az Úr Ábrahámhoz : „Eltitkoljam-e én Ábrámtól, mit tenni akarok ? S Jézus elbeszélte Ábrahám-nak, az ő barátjának, hogy az angyalok a mennyből lettek leküldve, Szodoma és Gomora városát elpusztítani, mert lakóinak bűnei felettébb megsokasodtak.

Midőn meghallotta Ábrahám, hogy Szodomát el kell pusztítani, igen elszomorodott. Tudta, hogy a lakosok nagyon gonoszak, de ő részvételt érzett Lót és családjáért. S gondolta, talán Szodomában van még egynéhány igaz em-

ber is, kik hűségesek az Úrhoz. El akarná Jézus ezeket is pusztítani, ha az ítélet a városra jön? Ezért kérdezte: „Avagy elveszted-e az igazat is a gonosszal egybe? Talán van ötven igaz abban a városban.” Az Úr válaszolta: „Ha talállok Szodomában a városon belül ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért.” Aggodalmasan nézett Ábrahám az Úrra és gondolta, még egy kérdést merészelek föltenni: „Ha az ötven igaznak talán öt hija lesz.” Az Úr megígérte, ha a városban negyvenöt igazat talál, megkegyelmez a negyvenötért. Ábrahám még tovább alkudozott az Úrral, míg végül tizig lejött. Az Úr jóságosan mondta: „Nem veszem el a tízért.” S ekkor elváltak egymástól.

1938 március 19.

Lót menekülése Szodomából.

Szövegrész: 1. Mózes 19, 1—29.

Aranyszöveg: Máté 6, 21.

Kísérjük ma a két angyalt, kik az Úr Jézussal meglátogatták Ábrahámot, s onnét Szodoma felé mentek. Midőn estefelé megérkeztek, Lót kint ült a városkapuban. Midőn Lót meglátta a két angyalt, utazóknak tartotta őket, kiknek ez éjen a városban kell maradniok. Felállt és eléjük ment, s meghívta őket, hogy szálljanak meg náluk. Lót tudta, hogy mily gonoszok az emberek Szodomában és hogy mily veszedelmes idegennek éjjel az utcán tartózkodni minden védelem nélkül. Az angyalok ki akarták

Lótot próbálni, hogy vajjon tényleg gondoskodik akar-e róluk. Ezért vonakodtak, mint akik nem akarják a meghívást elfogadni. Azonban Lót nem engedett, míg végül engedtek neki az idegenek. Otthon jó vacsorát készített és vele együtt estek ők is.

Ezen az éjszakán megtudta Lót, hogy kik voltak vendégei és hogy az Úr küldte az angyalokat a város elpusztítására. Másnap kora reggel ezt mondták az angyalok Lótnak: „Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne vessz a városnak bűne miatt.” Lótnak nagyon nehéz volt szép otthonát és minden kincsét elhagyni. Még mindig késlekedett, míg az angyalok őt, feleségét és két leányát kezükben fogva ki nem vezették a városból. S ezt mondták nekik: „Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints és meg ne állj a környéken; a hegyekre menekülj, hogy el ne vessz.” Azonban Lót felesége nem tudta megállani és visszatekintett. De Isten megbüntette engedetlenségéért, mint a Biblia mondja: „Hátra tekintett az ő felesége és sóbálványá lön.” Lót és két leányát sietve tovább menekültek.

Reggel, amint a nap feljött, Ábrahám felkelt és Szodoma felé tekintett s nézte, vajjon Isten szándékát véghez vitte-e. S a messze távolban óriási füstgomolyagot látott. Tudta, hogy az Úr még tíz igazat sem talált a városban.

1938 március 26.

Az összes lehek és aranyszövegek ismétlése.

SZOMBATISKOLA

1938. JANUÁR 1-TŐL MÁRCIUS 26-IG

1938 január 1.

Déleuropai Divízió.

Örömhír volt Divízióbizottságunknak, midőn hallottuk, hogy a mindenfelé élő testvéreink figyelme ismét a mi területünkre irányul. 185 millió emberért hordozunk felelősséget. Néha az a benyomásunk, hogy sokan, ha a déleuropai Divízióról hallanak, főleg Franciaországra és Svájcra gondolnak és azt tartják, hogy divízióink minden kívülről jövő segítség nélkül is egészen jól tudja elvégezni feladatát. Az igaz, hogy a francia, belga és a svájci Unió az evangélium anyagi szükségleteit hűségesen előteremti, azonban sajnós a taglétszám itt nagyon csekély. 30 ezer tagunk legnagyobb része Romániában és Jugoszláviában él. Ezen testvéreink szintén nagyon hűségesek és áldozatkészek, azonban adományaik, — pénzük nemzetközi értékének csekélyisége miatt — nem jelentenek nagy összeget.

Területünkön, hol a gyűlölet és civódás

lángja állandóan lobog, az Adventnép barátságos együttműködése csodának tűnik fel. Az olaszországi testvérek soha sem felejtik el a Romániában és Franciaországban élő testvéreiket üdvözölni és vizsont.

A bizottságnak nehéz volt eldönteni, hogy a megígért segítséget kik között osszák el. Mindenütt nagy a szükség. Egyesek Beszarabiát, mások Afrikát és távol Keletet ajánlották. Jugoszláviában és Portugáliában levő iskolák a portugáliai vagy olaszországi orvosi munkák kifejlesztését. Mindenütt sürgős orvoslást követelnek; azonban mégis kénytelenek voltunk az Indiai Óceán szigetein levő nagy misszióterületünk felsegítése mellett dönteni.

Itt valóban szükség van tettekre és segítségre. Egy kormányrendelet istentiszteletek tartását csak gyülekezeti kápolnában engedélyezi. Ezért testvéreink kényszerítve vannak gyülekezeti házaikat építeni, anélkül, hogy a szükséges anyagokat együtt volnának. Ha művünket továbbra is

atalmasan akarjuk fejleszteni, mint eddig,
kor sürgősen kell segítenünk.

1938 január 8.

Egy figyelemreméltó sziget.

Az Indiai Óceánban Madagaszkár és Mauritius szigetcsoport között terül el Réunion festői szigete. Franciaország ezen régebbi tengerentúli armata 200 ezer lakost számlál, kik — kivéve kínai és indiai kereskedőt, — valamennyien francia katolikusok. A protestáns missziók a múltban hiába akartak gyökeret verni; az egész szigeten nincs egyetlen evangélikus templom.

Midőn 1931-ben és 1933-ban misszióterületünkön való átutazásomkor hajónk kikötött Réunionban, csaknem egy hétig voltam kénytelen ezen elragadó szigeten tartózkodni. S midőn láttam az itteni szellemi sötétséget, imában az Úr elé járultam és kértem segítségét, hogy amilyen gyorsan csak lehet misszionáriust küldhessünk ide. Gazdasági nehézségek megakadályozták ennek keresztülvitelét. Végül 1936-ban sikerült Girard atyafit ide küldeni, s hamarosan a Dick atyavérek követték őt, kik a könyv és iratterjesztési végzik.

Girard atyafi megkezdte munkáját, de mivel nyilvános előadótermeink nem voltak még, így egy sorozatot lakásán kellett megtartania. Kezdetül fogva előadásait szépen látogatták és ez természetesen felkeltette ellenségünk haragját. A fellázított néptömeg ismételten megkísérelte beszéjüket felosztani. Azonban tántorítatlan küldötteink életveszedelem ellenére, hitben bízva nyugodtan dolgoztak tovább. S az Úr nemcsak, hogy megőrizte őket, hanem fátorgozásaikat eredménnyel koronázta.

Egy év múlva, Girard atyafi érkezése után 1937 áprilisában ismét 6 napig tartózkodtam Réunionban. Nagy örömben volt részünk, midőn a hűségesebb lelket temethettünk el a hullámsírba, a missziócsaládunkhoz egy újabb gyülekezetet adhatunk. Ez volt az első bibliai keresztség a szigeten és gyülekezetünk az első protestáns gyülekezet Réunionban.

Még tizenkét lélek készül a keresztségre és mindenünnen kérések érkeznek tanításért. Örülünk, hogy a hármasság üzenetét ezt a magaslatot is meghódította és bizunk benne, hogy az ország világossága hamarosan az egész szigetet megvilágítja.

1938 január 15.

Réunionnak szüksége van az örömmüzenetre.

A leírásokban Réunion kis szigete a legkedvezőbb színekkel van ecsetelve. S valóban, a táj elragadó: hegyóriások emelkednek 300 m magasság fölé, s mindenfelé a trópusi növények gazsága található. Ha egy hegycsúcsról körültekintünk, minden irányban az Indiai Óceánt

látjuk, mivel a kis zöld sziget nem hosszabb 70 km-nél és szélessége kb. 50 km.

200 ezer lakósa között a földnek majdnem minden faja megtalálható. Legtöbbje kevert kreol faj, de található ott néger, indus, kínai és más ázsiai is. A 17-ik században telepedtek le a franciák és így ők képezik az uralkodó osztályt. A lakosok legnagyobb része földműves és paraszt, s teljesen az európai földbirtokosok alárendeltjei. Száz évvel ezelőtt a rabszolgákat felszabadították s ma a kulik dolgoznak a cukornádültetvényeken. A lakosság ezen kevertsége nagyban megnehezíti az evangélium munkáját.

Habár a népesség különböző fajú, vallásában azonban egységes. A katolicizmus uralkodik közöttük; csak nagyon kevés mohamedán és buddhista található köztük. Épületeiket keresztel díszítik. Bármerre tekint is az ember, mindenfelé oltárokat, szenteket és feszületeket talál. S ez a tisztán külsőleges kultusz, természetesen az emberek életében is kifejeződik. A bűn keményen tartja karmai között őket. A keresztség csak formáság életükben, de nem erő. Legtöbbet ront rajtuk az iszákosság. A kreolok úgy tekintik az alkoholt, mint valami üdvitalt; feláldoznak érte mindent, még a táplálékukat is, — de reggeli italuknak meg kell lenni.

Pillantsatok be velem együtt egy nyomorúságos kunyhóba. Éppen temetésre készülnek. Az egyetlen helyiségben körben áll a család, halott gyermekük mellett. Az anya sír, az apa részeg, a gyermekek sápadtak és lázrözsza ül arcukon. A rozoga asztalon két üveg rum áll. Ez az okozója gyötrelmüknek, de a szenvedésben egyedüli vigasztalójuk is. Nem tudnak semmit Jézusról és a feltámadásról. S nincs ezen lelki sötétségben egyetlen reménysugaruk sem. S ezer és ezer kunyhóban ugyanezt a képet láthatjuk.

1938 január 22.

Réunion. (Folytatás.)

Réunion vakbuzgó francia katolikus birtok. Mesterünk eme ígérete: „Én veletek vagyok minden napon a világ végéig” ad ahhoz bátorságot, hogy feladatunkat az itteni lakosság között elvégezzük. Midőn egy évvel ezelőtt ide jöttünk, azonnal láttuk, hogy az emberek ingerlékenyek és fanatikusak.

Mingyárt az első péntek estén, a szombat kezdetűl bibliaórát tartottunk Jézus életéről. Már ezen az estén volt hallgatóságunk. Vitakozásba nem elegyedtünk. Következő pénteken látogatóink száma megkétszereződött, s termünk már akkor kicsinynek bizonyult, úgy hogy harmadízben egy nagyobb helyiséget kellett segítségül vennünk. Futótűzként terjedt el a hír a városban, hogy „minden péntek este egy protestáns evangélista prédikál Szent Denisben”. Szent Denis a sziget fővárosa.

Az ujságokban hamarosan megjelent egy cikk az „ál” prédikátorról. Ennek azonban, mint

rendesen, éppen az ellenkező hatása lett, mint ahogyan szerették volna; termünk a látogatók selegét nem tudta befogadni. Az előadások előtt már két órával jöttek az emberek és segítséget kellett szerezniük, hogy a rendet fenntarthassuk.

Megkezdődött ellenünk egy valóságos keresztshadjárat; s azzal fenyegették mindazokat, kik a „varázslónak” összejövetelén jelen voltak, hogy kiátkozzák és kitiltják őket. Némelyek felizgatták a kreolokat, hogy „ezen borzalomnak véget vessenek”. A legnevetsegebb rágalmakat terjesztették rólam és összeesküvést terveztek ellenem, hogy előadásaim beszüntetésére kényszerítsenek. Sőt megölésrel is fenyegettek. Emellett azonban hallgatóim száma szaporodott. Sok család szívesen fogadott és a Biblia összes igazságait is hirdethettem.

Ma már van egy szervezett gyülekezetünk: kb. 25 testvér és az igazságnak barátai jönnek össze szombatról-szombatra. Nemsokára ismét kereszttségünk lesz. A fővárosban, valamint az egész szigeten vágyakoznak az igazság után. Réunionban néha-néha jött egy-egy protestáns pap, hogy itt munkálkodjon, azonban hamarosan elhagyta a szigetet. Az adventista misszionárius volt Isten segítségével az első, aki kitartott és végezhetette az első bibliai kereszttséget ezen a szigeten.

Sürgősen szükségünk van kápolnára. Lakásunk nagyon szűk, termünk nincs és pénzünk sincs, hogy egy nagyobb termet béreljünk. Azonkívül állandóan a házigazda kegyétől függünk, aki a külső nyomás hatása alatt könnyen az utcára tehet bennünket. Ebből a helyzetből kiutat kell találnunk, mert egyébként művünk, mely oly szépen indult, könnyen megakadhat, mivel képtelenek vagyunk gyülekezetünket tovább fejleszteni.

1938 január 29.

Madagaszkár.

Madagaszkár nagyságára nézve a föld harmadik szigete, az egyenlítőtől délre, az Indiai Óceánban. Afrika keleti partjaitól 400 km-re fekszik. Lakói legnagyobb részben földművelők. A szigeten 3,5 millió benszült, több ezer hindu és kínai, 30 ezer európai, — legnagyobbrészt franciák, — lakik. A benszültök mintegy 20 törzsre oszlanak, kik kinézésükben és életszokásaikban meglehetősen különböznek. Habár Madagaszkár Afrikához tartozik, a benszültök mégis maláji, polinéziai és melanéziai származásúak.

A benszültök nyelve az egész szigeten egységes, úgy hogy irataink terjesztéséhez kell látnunk. Száz évvel ezelőtt alakult ki irodalmi nyelvük és kezdetét vette a könyvnyomtatás. A londoni missziótársaság lefordította nyelvükre a Szentírást és iskolát is nyitott.

Az éghajlat ezen a nagy szigeten vidékenként különböző: az északi partvidék éghajlata

meleg és a malária és egyéb fertőző betegségek napirenden vannak, a felvidéknek, habár hó nem esik, mégis egészségesebb az éghajlata európai számára. Januártól márciusig gyakoriak a trópusi viharok. A sziget kb. 50 éve áll francia uralom alatt. A kormány sokat tesz a forgalom élénkítése, valamint az egészségügyi viszonyok feljavítása érdekében. A tüdővész, a vérbaajlás és más betegségek sok áldozatot követelnek.

A benszültök alapjában véve vallásosak, habár meggyőződésük nem elég mélységes. Történelmük mégis arról tanúskodik, hogy a benszült keresztények között csodálatos kivételek is voltak; némelyek dacára a 30 éves véreüldözésnek, hitükhöz hűek maradtak. Tizenegyeve dolgozunk közöttük, gyülekezetünk van mintegy 500 taggal; szombatiskolánk tagszáma 884. Művünk a legrészebb reményekre jogosít és már látjuk azt az időt, midőn az egész sziget adventista gyülekezetekkel lesz tele.

Talán sehol a világon nem hoznak a testvérek oly nagy áldozatokat kápolnák építésére, mint itt. Az első szeretet tüzétől indítva egyesek ruhájuktól, vagy a napi rizsadagjukból fosztják meg magukat, csak hogy nekik is legyen kápolnájuk. Az istenháza számukra többet jelent, mint tulajdon otthonuk.

1938 február 5.

Szolgáljunk Istennek a „Mammon”-nal.

„Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.” Luk 16, 13. „Mammon” szíriai eredetű szó és „pénzistent” ördögöt jelent. A mammon rab-szolgája azzal a látszattal szolgál Istennek, mintha az igaz Istennek szolgálna. Napjainkban igen sok emberre vonatkoztathatjuk Pál apostol kijelentését: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be, mert lesznek az emberek magukat szeretőik, pénzsóvárgók.” 2. Tim. 3, 1.

Isten utolsó gyülekezetének tagjai nem szolgálhatnak Istennek és a mammonnak; inkább a mammonnal szolgálnak Istennek. Ez annyit jelent, hogy erszényüket Istennek szentelik, megkért azt kijelentették, midőn igazságát elfogadták. Isten megáldja őket ezen önfeláldozó szeretetükért. A szombatiskolai adományok népszerűségének legrészebb bizonyítéka. 1886-ban az adventisták szombatiskolái a külmisztérium 700 dollárt adtak. 1936-ban ezek az adományok egymillióöttszáznegyvenezer dollárra emelkedtek. (Péngőre átszámítva 7,700.000). Ez annyit jelent, hogy a szombatiskolai adakozások kétezerkétszázszor annyit tesznek ki, mint 1886-ban. Az eddig befolyt szombatiskolai adományok összértéke kb. 33 millió dollár (kb. 165 millió péngő). Gondoljunk azonban arra, hogy ezzel az összeggel a lélekmentés terén milyen óriási munkát végezhetünk.

Csodálatosak előttünk a mult ezen eseményei, de még többet is tehetünk volna, sőt többet

et kell tennünk a jövőben. Északamerikai szombatiskoláink tagjai az 1937. év első hónapjában a heti 40 centes misszióadományok 79%-át adták. Ha a heti szombatiskolai adományok fejeként 2 centtel (10 fillérrel) emelkednének, ez a külföldi missziói alap részére évi 162 ezer dollárt jelentene. Tehát hetenként csak egy 10 filléres adománnyal kellene többet adnunk, mint eddig.

Bizonytalán a 13. szombaton nagyobb összeggel szándékoztok az adományokhoz hozzájárulni, de a többi 12 szombaton is adjon mindenki lehetősége szerint". A fejenkénti cél azt jelenti, hogy amennyiben minden egyes tag hozzájárulna, a kitűzött célt elérnénk. Tehát ennek megvalósulásához, mivel sokan még a fejenkénti célt sem tudják elérni, akik megtehetik, többszörösen többet adhatnak. Ezzel az üzenet gyorsabb terjesztését segítik elő.

1938 február 12.

Az evangélium vérrel áztatott futása Madagaszkáron.

1500 körül fedezték fel portugál kalandorok Madagaszkár szigetét. A bennszülöttekkel kereskedni kezdtek és a portugál és spanyol „hóditók” szokása szerint megkísérelték őket a római katolicizmus számára megnyerni; de fáradozásaik sikertelenek maradtak. A következő évszázadokban hajóikkal hollandok is érintették a szigetet, de nem vezette őket komoly törekvés, hogy missziómunkát végezzenek; sőt az angolok is szeretnék volna ezt a szigetet gyarmatuk gyarapítására megszerezni. 140 angol gyarmatos vállalkozott erre, de a bennszülöttek közülök többen meggyűlölték, a többieknek pedig nem akartak a bennszülöttekkel eladni. A gyarmatosok közül többen váltólázban elhaltak s így a lelkesedéssel megkezdett vállalkozás abbamaradt. Ezután érkeztek a franciák, de ők sem voltak kitartóak. A kereskedést kezdték a szigetlakókkal. Az evangélium azonban, ha a kereskedelemmel és a kereskedéssel együtt jár, nem szokott eredményeket szülni. A fehérek minden kísérlete, hogy a bennszülötteket a kereszténységre térítsék, úgyszólván hiábavaló volt.

1818-ban a londoni missziótársulat kiküldte Madagaszkárra David Jonest és Sam Bevant, hogy ott missziómunkát végezzenek. Jones felesége és gyermeke egy hónap alatt meghalt; rögtön utóbb Bevensék gyermeke is meghalt. Bevens házaspár nemsokára követte gyermekeit és így Jones teljesen egyedül maradt. Később Jones ismét megházasodott és újabb kísérletet tett Madagaszkáron. Felkereste Radama királyt és tőle engedélyt nyert, hogy iskolákat nyithasson. A király iparosok kiképzését sürgette. Négy évre rá további öt család érkezett a király segítségével. Néhány hét múlva közülük hárman vesztették életüket. Az odaköltöző missziós nyomdász még annyi időt sem tölthetett a szigeten, hogy holmijait kicsomagolhassa, meg-

érkezése után három hétre kiszenvedett. További két misszionárius 9 nap után hagyta oda életét.

Madagaszkárért igen drága árat fizetett a misszió. Mégis 1831-ben, 13 évvel a munka megkezdése után, jelentkeztek a véráldozatok gyümölcsei. 20-an keresztelkedtek meg a malagaszszák közül, kik elfogadták az evangéliumot. A király halála után özvegye, a „véres” Ranavalona következett a trónon. A keresztény hit elfogadását halálbüntetés terhé alatt megtiltotta. A misszionáriusokat száműzték, az iskolákat bezárták s a hívőkkel állatias módon bántak. Az evangélium eme véres korszaka 38 éven át tartott. A vezetőjüktől megfosztott keresztények minden üldöztetést elszenvedtek, pedig ezek a borzalmak ugyanolyanok voltak, mint a kereszténység első századában és a középkorban lefolyt üldözések.

A malagassza keresztények vigasza a Biblia volt, mely még az üldözések kitörése előtt megjelent a bennszülöttek nyelvén. A Biblia fáklyaként világított ezen sötét időszakon át. Végül minden ellenkezést legyőzve, mégis a kereszténység diadalmaskodott. A „véres” királyné halála után a misszionáriusok visszatértek s több keresztényt találtak a szigeten, mint amennyit távozásukkor otthagytak.

1938 február 19.

Az első tapasztalataink Madagaszkárban.

Madagaszkárban 1926 márciusában kezdtünk dolgozni. Missziómunkánkhoz hatósági jóváhagyásra lett volna szükségünk. Ehhez pedig legalább tíz hívőnk aláírása kellett volna. Mi azonban csak ketten voltunk. Engedély nélkül még kettesével, vagy hármasával sem jöhettünk össze. Mit tegyünk? Prédikálnunk nem volt szabad, így iratokat fordítottunk és ezeket árusítottuk. A város legelőkelőbb utcájában könyvkereskedést nyitottunk.

A vevőknek pultunk mellől beszéltünk az igazságról, s így szabadon tarthattunk bibliá-órákat. A távoli falvakból is jöttek hozzánk emberek és mi iratainkból adtunk nekik. Ezek hamarosan visszatértek: az igazság meggyőzte őket, szombatot akartak tartani és további tanítást kértek. Egy év múlva megkaptuk az engedélyt a nyilvános előadások tartására.

1927 különösen áldásos év volt. Szombatiskolánkat egy év munkája után már 350 lélek látogatta. A keresztiség a bennszülöttekre mély hatással volt. A könyvevangélista munka által irataink iránt oly nagy érdeklődés mutatkozott, hogy hamarosan szombatiskolai leckénket és egy misszióújságot is kiadhattunk.

Mint az egész világon, úgy Madagaszkáron is a könyv- és iratterjesztés végzi az úttörő munkát. Egyik bátor küldöttünk a sziget nyugati partjain dolgozott. Hamarosan szombatról-szombatra egy vágyakozó sereg gyűlt össze. Sajnos, munkást nem bírnak hozzájuk küldeni, azonban

mégis összetartanak és már gyűjtik a köveket kápolna építéséhez. Egy másik kerületben a pap panaszkodott prédikátorunknak, hogy egy adventista misszionárius dolgozik az ő vidékén. Ezt mondta: „Ez egészen különös; ez az ember egészen más hatást ér el, mint bárki más. A Bibliából olvas fel embereimnek és ezzel sok bajt okoz nekem.” Prédikátorunk ezen nagyon csodálkozott, mert hiszen abban a kerületben nekünk nem is volt misszionáriusunk; de hamarosan megértette a dolgot, midőn a pap így folytatta tovább: „A legrosszabb pedig az, hogy könyveiket és irataikat mindenkivel elolvasztatja.”

A vetések gazdag aratást hoztak. Hol mi először egyedül állottunk, ott ma minden szombaton 1000-en gyűlünk össze és meg vagyok arról győződve, hogy a nagy aratásnak még csak kezdetén állunk.

1938 február 26.

Madagaszkár mártírjai.

Midőn száz év után az evangélium első győzelmét ünnepelte Madagaszkáron, ezen reményteljes munka néhány év múlva megakadt. A misszionáriusokat az országból kiűzték és 400 keresztény főhivatalnokot fosztottak meg állásától. Az üzenet ellensége diadalmaskodni látszott, midőn 1836 augusztus 20-án az utolsó misszionárius is elhagyta a szigetet.

Azonban Madagaszkár kicsiny keresztény csoportjának sorsa is annak kezében nyugodott, ki az egész világot kormányozza és eddig még egy ütközetet sem vesztett el. S a szétszórt kicsiny sereg élére elhívta Pált és Máriát. Pál egykor jövendőmondó és bálványkereskedő volt, azonban egy keresztény ifjúval történt beszélgetése után érezte, hogy a szívében változás állott be. Elhagyta a bálványimádást és megkezdte a keresztelkedést. Mária megtérése még csodálatosabb. Előkelő családból származott és a bálványkultusznak hódolt. Egyszer észrevette, hogy egy patkány felfalta egyik bálványát, melynek helyébe újat akart szerezni s ezért elment az erdőben lakó varázslóhoz. A varázsló bálványt faragott fából; a megmaradt fadarabkák tüzén pedig rizsét főzte meg. Midőn falujába visszatért, meglátogatta őt egy keresztény ifjú. Mária először tudomást sem akart venni róla, az „ördögös keresztény”-ről, aki az ősök erkölceit megakarta változtatni. Ámulatára az ifjú Bibliát vett elő és felolvasta neki Ésaiás 44, 6—23-at.

Mária először felháborodott a bálványát ért gyalázon, de midőn később jól átgondolta a szöveget, elfordult a bálványoktól és Jézus mellett döntött.

Néhány hét múlva próbára tétetett. Szolgái elárulták őt és a királynő halálra ítélte. Azonban apjára és testvéreire való tekintettel a halálos ítéletet átváltoztatták és Máriát rabszolgaként eladták.

Egy év múlva hittestvérei közül 17-et halálra ítélték. E 17 közül Rasalama volt az első keresztény mártír Madagaszkáron. A többi 16-ot eladták, mint rabszolgát, de ők inkább meghaltak, azonban hitüket mindvégig megőrizték.

A vérszomjas Ramavalona királynő a kereszténységet tövestől akarta kipusztítani. István azonban a sötét órákban művének vezetőjét Mazoto-t rendelte.

Mazoto rizsföldjét három részre osztotta, a legkisebb részt megtartotta magának, a másodikát alkalmazottainak adta, s a harmadikát pedig az üldözött keresztényeknek. Egy év múlva meggyilkolták, s ezután 9 évig tartott a vad hajsza Omerina tartományban a keresztények után. A megrémített hívők a partok felé menekültek. Őtnek sikerült az angol fennhatóság alatt álló Mauritiusra menekülni, míg a többiek barlangokban elrejtőztek. Egy pár év múlva újabb üldözés kezdődött. A menekülőket elárulták és visszacipeltek őket a városba. A királynő tombolt a dühtől. Kilencet közülük lefejeztetett, a többieknek méregpoharat kellett kiinniük.

A pogányságnak még ezen dühe sem tudta megakadályozni azt, hogy a kereszténység utána találjon a királyi családba is. A hívők szétszaggatott könyveiket és Bibliájukat gondosan összeragasztották és sikerült nekik Angliába még újakat is kapni.

Nemsokára újabb üldözés keletkezett. Jézus 14 bátor biznyságtévőjét a szikláról levetették, négyet elevenen elégettek. Ramonja királyi herceget minden méltóságától megfosztották. 117-ét láncrezfűztek, 46-ot rabszolgaként eladtak és sok tisztet lefokoztak és kényszermunkára ítélték. A kereszténység mégis tovább terjedt.

1857-ben megegyeszer folyt Krisztus biznyságtévőinek vére. Csak midőn 1861-ben Ramavalona királynő meghalt, könnyebbültek meg a keresztények. Azonban még ma is dühöng a pogányság az igazság üzenete ellen. Sátán feje vére napjainkban a közömbösség, modernség, anyagiasság és részegség.

A tiszta evangélium adott a madagaszkári mártíroknak erőt a kitartáshoz. A hármastól származó üzenet ma a hívőknek olyan seregét gyűjtöttek, akik méltók őseikhez. Madagaszkáron is igazságot fog bizonyulni, hogy a mártírok vére gazdag aratást eredményez.

1938 március 5.

Ínségben a világ.

Egy ínséges világ áhítozik az üzenetre. Amerikában tízezrek várnak tanítóra. Délamerikában sűrű erdeiben az indiánok figyelnek fel a keresztény szavára. Középamerika szárazföldjein és szigetein még sosem volt oly nagy aratás, mint ma Kína, hol ma elkeveredett háború dúl, örömmel fogadta Krisztus visszajövetelének üzenetét. Ott a távol Keleten is vannak gyorsan gyarapodó gyülekezeteink, de még a sötétségben élő lelkek

milliói keresik gyógyulásukat az adventi remény-
ségben. India, a pogányság bátyja Krisztus-
jövétővé válik és már sok fia és leánya készült
el velünk együtt Krisztus visszajövetelére. A
katolikus Európa várja a békének követeit, kik
prédikációjuk által a szíveket békével és re-
ményteliséggel töltik meg. — Az egész világ vágyó-
zik az adventi üzenet világossága után.

Mily nagy felelősség nyugszik mindenütt az
Isten követein, mily óriási feladatot kell tel-
jesíteniök! Egyesek a legrémesebb viszonyok
közé dolgoznak és mégis hősiiesen teljesítik köte-
lességüket. Pl. Ujguinea egyik területén egyik
prédikátorunk éppen szombati prédikációját tar-
totta, midőn heves földrengéssel kapcsolatban
a földrengés borított be mindent. A misszionárius
hűségére ugyanakkor beteg gyermekével repülő-
gépen a partvidéken levő kórházba sietett, hol
a kórházba kerülő gyermeke kiszorított, de hálát adott
Istennek, hogy férje megmenekült s így elkerül-
te a kettős veszteséget. Gyermekeiket idegen
kezekbe adták, majd visszatértek munká-
területeikre, hogy kötelességüket tovább teljesít-
sék. S ez a szellem uralja bátor küldötteinket az
egész földkerekségen.

Mint ezen negyedévi jelentéseink mutatják,
az Isten áldozó misszionáriusaink által Isten az
Atlantiai Óceán vidékein nagy munkát végez.
Egyik ki részünket mi is ebből a munkából,
egy ennek a segítségért kiáltó világnak minél
előbb eljuttathassuk üzenetünket.

1938 március 12.

adventmű jelenlegi helyzete Madagaszkáron.

Ha Raspal atyafi, a mi első madagaszkári
misszionáriusunk, ma meglátogathatna, művünk
teremtésének szívéből örülhetne. Általa és kö-
vetői által elszórt vetés meghozta gazdag ara-
nyát. A tagok száma 378-ra növekedett, s szom-
batiskoláink 1000 látogatója közül sokan a ke-
resztelendők osztályához tartoznak. Hús gyü-
lekezet és csoport tartja az igazságnak a fák-
lyáját a szigetet minden részében.

Raspal atyafi tizenegy évvel ezelőtt a fő-
városban, Tananarivóban kezdte el munkáját.
Munkája a háznak közelében, hol első biblioráját
teremtette, saját telkünkön kápolnánk áll, irodáink,
nyelv- és bibliakereskedésünk és munkásaink
lakásai is ott vannak. A város másik részében
szolgálatot nyitottunk; jelenleg 270 gyermek látó-
gató iskolánkat, de számuk napról napra nö-
vekszik. A tanulók az államvizsgát mindig jó
eredményteliséggel teszik le, s így intézetünknek jó
név van. A legtöbb tanuló szülei nem ad-
ták; s mi örülünk, hogy már a jövő nemze-
te 6 éves kortól kezdve az igazság világos-
ságában nevelhetjük. Ezen gyermekek közül
sokan többet és többet látogatják szombatisko-
láinkat is. Tananarivóban van egy misszióisko-
la is. A tanulók itt gyakorlati és elméleti ok-
tatást kapnak.

Némely területen azonban a munka még
ma sem könnyű. Long atyafi két éve a szigetet
északi részében dolgozik; ez a vidék rendkívül
egészségtelen, moszkító és rossz utak keserítik
az életet. Az állítólagos utak csak a száraz idő-
szakban használhatók. Long atyafi sokszor 100
km-t kénytelen vízben és pocsolyában gyalogolni,
hogy kerületét meglátogassa és madagaszkári
munkatársaival találkozhasson. Körútja alkal-
mával kénytelen a bennszülöttek sátrában aludni,
hol moszkító és más férgek hemzsegnek. A
nagy erőfeszítéssel és nélkülözéssel járó körúttal
ellenére, Long atyafi mindig egészségesen tér
vissza övéhez. Fáradásait nemsokára néhány
keresztység fogja koronázni.

Különös dicséretet érdemelnek hű és kitartó
könyvevangélistáink. A legtöbb gyülekezet és
csoport munkájuk nyomán állt elő. A nagy tá-
volságok, a szétszórtan fekvő falvak, a lakosság
ínsége, és a rossz közlekedési viszonyok, valóban
megnehezítik munkájukat. A lakosság többsége
nem tud olvasni. Hűséges könyvevangélistáink
mégis tovább dolgoznak és örömmel vetik meg
újabb és újabb gyülekezetek alapját.

1938 március 19.

Madagaszkári kilátásaink.

Misszióterületünkön 3.5 millió ember lakik.
A legtöbbje, francia, holland és belga, s ezek
mindegyike egy kis külön világot létesít maga
körüli. Hálásak vagyunk a jó Istennek, az eddig
elért eredményért és hogy az akadályok ellenére
is megőrzött bennünket.

Mindeddig főként a keresztények közt dol-
goztunk és a legtöbb tagunk más gyülekezetből
jött át hozzánk; de különösen a délen levő
bennszülöttek csoportjai várják az örömmüzenetet.
Fianarantsoa-ban, a szigetet déli részének főváro-
sában már régen akartunk munkát kezdeni. Egy
könyvevangélista készítette elő a talajt és egy
Tananarivóból kiküldött munkásunk, megkezdte
a nyilvános előadásokat. Most már itt is meg-
feszített erővel kell dolgoznunk.

Midőn legutoljára Ambrositra-ban voltam,
a testvérek nagyon kértek, hogy küldjek segílyt
a kápolna építéséhez. Eppen alkalmas területet
is tudnánk venni, ha volna elég pénzünk.

A szigetet északi részén okvetlenül kell vala-
mit tennünk. Az északi nagy területen a fővá-
rosban csak Long atyafi és egy bennszülött mun-
kás hirdeti az üzenetet. Egyik könyvevangélistánk
mindig újabb és újabb érdeklődésről ad le je-
lentést, de munkás hiánya miatt nem tudjuk
őket megszervezni s legfeljebb csak levélvál-
tással érintkezhetünk velük.

A könyv és iratok alakjában elvetett mag-
csodálatosan kel ki mindenfelé. Sok segítöre
lenne szükségünk, hisz a felelősségérzet teljes
súlyal nehezedik ránk.

Kápolnák hiánya Madagaszkáron.

Misszióterületünk minden részén kápolnára volna szükségünk. Tudom, gondoljátok: „Idehaza sincs másképen.” A legtöbb országban, hol nincs saját kápolnánk, a gyülekezet termet bérel előadás céljára, azonban nálunk ez lehetetlen. Ha véletlenül volna is egy részünkre megfelelő terem, az nem bérbeadó, különösen vallási célokra nem.

Továbbá mi nem tarthatunk bibliaórákat, mert ha a prédikátor el is megy egy családhoz, ha oda hárman gyűlnek össze, az már nem is bibliaóra, hanem nyilvános előadásnak számít s ennek tartásához viszont hatósági engedély kell. Ha magánlakásban akarjuk istentiszteletünket megtartani, akkor legalább tíz családfővel aláíratott kérvényt kell beadnunk, melyben kijelentik, hogy ők adventisták lesznek. S akkor is csak hosszú várakozás után kapjuk meg végre az engedélyt; azonban minden közösség egy-egy helységben csak egy helyen tarthat előadást. Természetesen nincs olyan nagy lakás, mely ilyen körülmények között befogadhatná egész gyülekezetünket, s így nem marad más megoldásunk, minthogy sürgősen kápolnát építsünk.

Egy másik törvény előírja, hogy minden csoportnak, mely gyülekezetté akar átalakulni, kérvényt kell a kormányhoz benyújtania. Hosszú idő múlva kihallgatnak mindenkit, hogy miért akar adventista lenni. Ha a felügyelő információja kedvező, akkor a kormány engedélyezi a kápolna építésére a területet. Majd újabb kérvényt kell benyújtani, melynek elintézése öt évig is eltarthat, míg végül az adományozott földet megkaphatjuk. Azonban egy éven belül az építkezéshez hozzá kell fogunk, mert különben az engedélyt visszavonják és elveszik az állam által kiutalt területet is.

Ha végül megkaptuk az építkezési engedélyt is, megkezdődik a gyülekezetben a munka. Még mielőtt az anyagiak biztosítva volnának, testvéreink hozzákezdenek az építkezéshez, hozzák a köveket, homokot és cementet, mit saját pénzükön vásárolnak össze. Testvéreink szívesen fel is építenék a kápolnát, de ehhez Európából is kell szigetelőanyagokat hozatni, mert bizonyos rovarfajták mindenféle növényi eredetű épületanyagot elpusztítanak.

Általában egy-egy bennszülött a városokban keres havonta 15 P-t; a földműves pedig egész éven keresztül nem lát pénzt. S ha testvéreink pénzbelileg nem is tudnak a kápolna építéséhez lényegesen hozzájárulni, de eljönnek és ők maguk végzik a munkát, úgy hogy nekünk csak szakember kell a munka vezetéséhez. S ha látnátok, hogy ragyog arcuk midőn végre az általuk épített kápolnában imádkozhatnak és énekelhetnek, tudom, ti is velem együtt felsóhajtánátok: „Bárcsak megszűrne a kápolnainőség Madagaszkáron!”

*Mit akarsz tenni,
hogy 1938-ban
lelkeket nyerj Krisztusna*

*Fiaink, leányaink, rokonaink
barátaink egész seregét kell rö-
időn belül a biztonság bárkájá-
bevinnünk, különben örökre k-
lesz! Ezen jövendölés: „Az emberek
halnak a félelem miatt és azok
várása miatt, mik e föld kereké-
következnek” — most szemünk
tára teljesedik be. Nagyon idős-
ezen utasítás: „Amit a gyüleke-
elmulasztott megtenni a béke és
lődés évei alatt, azt majd el kell
geznie rettenetes válság, csüggesz-
körülmények és félelmetes viszony-
közepette.” Miért ne legyünk tel-
igyekezettel azon már most az 1938-
évben, hogy elvégezzük mindazt, ami
leginkább vágyakozunk: rokonaink
barátaink megmentését?*

VAJJON TERJESZTÉDE
ISMERŐSEID KÖZÖTT

az Idők Jeleit

AJÁNDÉKUL ROKONAIK JAVÁRA
ELŐFIZETTED-E

az Idők Jeleit

ÁRA 1938. ÉVRE 2.— PÉNZ

ADVENTHIRNÖK a magyarországi H. N. Advent-
negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlöny
Kiadásért felelős: Jenik Gyula
Szerkeszti: Veszolovszky Gyula

Egyes szám ára 20 fillér.

Gyarmati és Bósz. Budapest